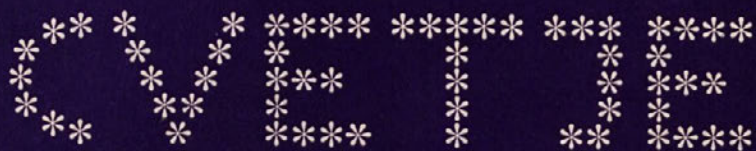

G. Ligozzi: Marija se prikaže Frančišku

Z VRTOV SV. FRANČIŠKA

NOVEMBER

Vsebina 5. št.: Zgodovinski dogodki 129. — Jesensko premišljevanje 129. — Zivimo s Cerkvijo! 130. — Zacvetelo je zopet Cvetje 132. — Misli za cerkevno jesen 133. — Zadnji film 135. — Nazaj, da se obvarujemo pred propadom! 136. — Da bi nam Bog dal svetnikov 137. — 300 letnica Nove Štife 138. — Frančiškanska znanost 140. — Cerkvica sv. Klementa 145. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 145. — Sveta Klara, osvoboditeljica Assisija 146. — Frančiškova mladina 148. — Iz kitajskih misijonov 149. — Iz moje celice 152. — Pax et bonum! 153. — In naj molijo za mrtve... 156. — Kazalo 157.

Celeletna naročnina 12 lir.

Posamezna številka 150 lir. Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja frančiškanska provincija sv. Križa, Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič OFM, prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek OFM. — Uredništvo in upravnništvo „Cvetja“, Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa 11.495.

Natisnila Ljudska tiskarna, Ljubljana (Jože Kramarič).

Rimsko serafinski koledar za l. 1941-XX

November

1	S	VO. PO.	Vsi svetniki	16	N	PO.	24	pob., sv. Neža A. d., sv. Gerl.
2	N		22. pobinkoštna (zahvalna)	17	P	Čm.	B. Salomea in Ivana d., sv. Greg.	
3	P		Verne duše	18	T		Posvečen bazil. ss. Apostolov	
4	T		Sv. Karel Bor. šk., Vital	19	S	VO. PO.	Sv. Elizab., zav. 3 r., sv. Poncijan	
5	S		Sv. Moči (relikvije), Emerik sp.	20	Č		Sv. Feliks Valois sp.	
6	Č	Čm.	B. Marijeta d.	21	P	VO.	Darovan e B. M. D.	
7	P	Čm.	B. Helena Enselmina dev.	22	S		Sv. Cecilija dev. in muč.	
8	S		Osmina vseh svetih, Bogdan p.	23	N		25. pobink., sv. Klemen I. p. in m.	
9	N		23. pobink., Posveč. later. bazil.	24	P		Sv. Janez od Križa, sv. Krizogon	
10	P		Sv. Andrej Av. sp., Trifon	25	T	VO.	Sv. Katarina dev. in muč.	
11	T		Sv. Martin šk., sv. Mena m.	26	S	PO.	Sv. Leonard P. sp., sv. Silv. in P.	
12	S	Čm.	B. Gabriel in Janez, sv. Martin	27	Č		B. Bernardin in Humil sp.	
13	Č	PO.	Sv. Didak sp.	28	P	PO.	Sv. Jakob Marški sp.	
14	P	PO.	Sv. Jozafat Kunčevič šk., m.	29	S	PO.	Serafinski vsi sveti, sv. Saturnin	
15	S		Sv. Albert Vel. šk. in c. uč.	30	N		1. adventna (izseljenska) n.	

December

1	P		Sv. Andrej ap., B. Anton Bonf. sp.	17	S		KV. Od dneva
2	T	Čm. PO.	Sv. Babiana d. in m. (Mol. za raj.)	18	Č		Od dneva
3	S		Sv. Frančišek Ksav. sp.	19	P		KV. Od dneva
4	Č		Sv. Peter Krizolog, sv. Barbara	20	S		KV. Od dneva
5	P	Čm.	B. Nikolaj Tavelič m., sv. Saba	21	N		4. adventna nedelja
6	S		Sv. Nikolaj šk.	22	P		Sv. Tomaž apostol
7	N		2. adventna n., sv. Ambrozij	23	T		B. Nikolaj Faktor sp.
8	P	VO. PO.	Brezmad. spoč. M. D., zav. seraf. r.	24	S		Sveti večer, od dneva (Strog post do večerje)
9	T	PO.	B. Elizabeta in Delfina d.	25	Č	VO. PO.	Božič - Gosp. rojstvo
10	S		B. Peter Sienski sp., sv. Melkijad	26	P		Sv. Štefan prvi muč
11	Č		B. Hugolin sp., sv. Damaz	27	S		Sv. Janez sp. in evang.
12	P	PO.	Najdba sv. Frančiška	28	N		Ned. v božič. osmini, Nedolž. otr.
13	S		Sv. Lucija dev. in muč.	29	P		Sv. Tomaž šk. in muč.
14	N		3. adv. n., B. Konrad in Bartol sp.	30	T		Spomin nedelje v božič. osmini.
15	P	PO.	Osmina brez. spočetja				B. Marijeta in Matija dev.
16	I	Čm.	Sv. Evzibij šk. in muč.	31	S		Sv. Silvester pap.

Tebe Boga hvalimo!

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

CVETJE

Letnik LVIII

Številka 5

Ljubljana, november 1941-XX

Zgodovinski dogodki

Dne 3. maja letošnjega leta je bilo slovensko ozemlje včlenjeno v Kraljevino Veliko Italijo kot nova Ljubljanska pokrajina. Po predlogu Ducejevem je Nj. Veličanstvo Kralj in Cesar Viktor Emanuel III. podpisal statut za novo pokrajino, v katerem je predvsem važen člen, ki predpisuje v naših šolah materinski slovenski jezik.

Za naše kulturno življenje in ustvarjanje pa je nad vse važna tudi izjava prosvetnega ministra Eksc. Bottaija, ki jo je 23. maja dal v Ljubljani in v kateri pravi, da bo imela slovenska kultura v okviru italijanskega imperija svojo posebno vlogo, ki bo prišla v novi državni skupnosti še bolj do veljave.

Verujemo in zaupamo, da bo vzajemno kulturno delovanje dveh narodov rodilo najlepše sadove v blagor državne skupnosti.

P. Krizostom:

Jesensko premišljevanje

Počasi grem v jesenski mrak;
zamišljeno odmeva mi korak.
Na prsi dvignil sem roke,
da bi zaščitil ranjeno srce.

Sredi tratice drevo sameva;
list za listom mu odpada.
S trpkim pajčolanom se odeva
žalostna livada ...

Pogled zastonj tolažbe išče:
povsod razkroj — pokopališče.
Kamor mi blesteča solza kane,
zagore in zasklele me nove rane.

Jasno je spoznanje strtega srca:
na veji: človek — drobna kapljica
in list, ki z vlakenci poslednjimi
se drobne vejice drži.

Samo tresljaj in veterc tih,
samo strupene slane dih
v jesenske težke dni —
in že sem prah — in že me ni — —

To moja je življenjska pot.
Cilj pa — ti si, moj Gospod!
Le v tebi mi iz vsake rane
življenje novo vstane.

Le v tebi vsak mrtvaški prt,
jesenski dih in temna smrt
nebeško glorio rodi
in venec neminljivih dni.

Prijatelj moj, le dvigni glavo!
Pred sabo glej nebeško slavo,
ki raste ti iz temnega življenja!
In misli le na dan vstajenja.

Živimo s Cerkvijo!

Mati! — Beseda je to, ki mi ob njej misli tolikokrat obstanejo. Kako rad bi razumel, kako rad doumel in si v dušo shranil vse veliko in lepo, skrivnostno in sveto in sladko, kar vse je vkopano v besedico — mati.

Da! Nam vsem je mati kakor tiha pesem, kakor kupa prekipevajočega veselja; njej sami pa, žal, kakor velika solza in kelih trpljenja. Saj mi je sama, ne moja, a mati priznala: »Biti mati se pravi biti mučenica.« — Nič kolikokrat je to res. A najbolj takrat, kadar mati uvidi, da ji ne preostane nič drugega, kakor molčati, trpeti, moliti. O, mati v trpljenju, v molitvi! Če je kdaj lepa, je lepa takrat, kadar moli, kadar moli z otroki trpeča.

Cerkev je mati. In ker mati, tudi mučenica. Največja takrat, ko mora molčati, trpeti in tiho moliti. O, kolikokrat! In vendar, kako je skrivnostna in lepa, ko svetu odmaknjena in v večnost vglobljena vzklika in moli: Kralja, kraljev Gospoda, pridite, molimo! Pridite, radujmo se v Gospodu, pojmo Bogu, našemu Zveličarju; hitimo pred njegovo obličje s hvalnico in s psalmi ga slavimo. Zakaj Gospod je velik Bog in krona vseh svetnikov. On, edini Gospod pozna življenje pravičnih, ki ne nasedajo zvijačam krivičnih in se ne dajo zvabiti na pota, okužena z grehi, marveč voljni razmišljajo božjo postavo. Blagor jim, zakaj blagoslovlj jih bo Gospod in posvetil, da bodo kakor drevo, zasajeno ob vodi. S častjo in slavo bodo obdani in dvignjeni nad dela božjih rok, le malo pod angele bodo postavljeni. Božje ime bo v njih posvečeno. Pred prestol v nebesih bodo peljani in na prestolu Sedečemu bodo podnevi in ponoči govorili: Svet, svet, svet, Gospod Bog, Vsemogočni, ki je bil, ki je in ki bo. In videli bodo v desnici na prestolu Sedečega knjigo, popisano znotraj in zunaj, zapečaten s sedmimi pečati. In videli bodo silnega angela, ki bo z močnim glasom klical: Kdo je vreden, da bi odprl knjigo in odtrgal njene pečate? In nikogar ne bo ne v nebesih ne na zemlji in ne pod zemljo, ki bi mogel knjigo odpreti in pogledati vanjo, kakor le Jagnje, ki bo sredi starešin stalo in mu bodo izvoljeni peli novo pesem, govoreč: Vreden si, da ti vzameš knjigo in odpreš njene pečate, zakaj bil si žrtvovan in si nas iz vsakega rodu in jezika in naroda in ljudstva odkupil s svojo krvjo za kraljestvo Bogu, kateremu hvala in čast in slava in oblast na vekov veke.

Zato pa se naj radujejo vsi, kateri živijo pravično, vsi, kateri iščejo Gospoda, kateri iščejo obličje Boga Jakobovega. Veselijo se naj vsi, ki jim je srce čisto, zakaj počivali bodo na sveti gori Gospodovi in v njegovih svetih šotorih. On sam jih bo venčal z vencem zmage, On sam, pravični Sodnik, ki vsakemu sodi, kakor zasluži. Čim težja je borba, tem lepša bo zmaga; čim hujše trpljenje, tem večje plačilo. Zato le pogumno trpljenju naproti! Kristus Gospod je šel prvi. Čas znoja in boja ne bo trajal v vek. Delo bo hitro končano, počitek bo večen. Tema bo kmalu minila, Luč pa nikdar ugasnila ne bo. Slave, ki je bodo deležni pravični v nebesih, ne odtehta nobeno gorje in noben napor ne božjih besed: pridite blagoslovljeni; prejmite plačilo v kraljestvu Očeta in Sina in Svetega Duha.

Naj se bojijo Gospoda njegovi sveti; hvalijo naj ga vse dni in vedno proslavljajo! V radost njihove duše bo to. Ko ga bodo klicali, ne bo gluhi, ampak jih bo uslišal. In ko ga bodo iskali, se jim ne bo skrilo, ampak ga bodo našli in rešil jih bo iz nadlog. Uvideli bodo, da stradajo in da so žejni bogati, tistim pa, ki Gospodu v strahu služijo da nič ne manjka. Saj je Gospod, Vsemogočni njihovo upanje in njihova moč in bogastvo Gospod. Večno bodo živeli in nad njimi se bo spoznala napoved obljud: Blagor ubogim v duhu, ki v srečo pravilno vrednotijo zemske dobrine, ki ne hrepenijo neredno po bogastvu, če ga nimajo, in ne navezujejo svojega srca nanj, če ga imajo. Njih bo nebeško kraljestvo. Blagor krotkim, zakaj deželo — nebesa bodo posedli. Blagor žalostnim, zakaj potolaženi

bodo. Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj nasičeni bodo. Blagor usmiljenim, zakaj usmiljenje bodo dosegli. Blagor čistim v srcu, zakaj Boga bodo gledali. Blagor miroljubnim, kateri delajo za mir, kateri se zanj trudijo in ga širijo med ljudmi, zakaj otroci božji bodo. Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih bo nebeško kraljestvo. Blagor vsem, ki bodo zaradi Boga zasramovani in zaničevani in se bo vse hudo zoper nje lažnivo govorilo, zakaj njih plačilo bo veliko v nebesih. Veselijo se naj in se radujejo, zakaj v vek bo odmevala njihova pesem: Tebe Boga hvalimo, tebe Gospoda poveljučujemo; tebe večnega Očeta časti vse. Tebi vsi angeli, tebi nebesa in vse oblasti, tebi Kerubi in Serafi neprenehoma prepevajo: svet, svet, svet. Tebe hvali apostolov slavni zbor, tebe prerokov hvalevredno število, tebe mučencev sijajna vojska. In sveta Cerkev slavi tebe, Očeta neskončnega veličastva; častitega tvojega Sina, pravega in edinega; in Svetega Duha Tolažnika.

Da, da! Kako veličastno je kraljestvo, v katerem se s Kristusom radujejo vsi svetniki! Ogrnjeni so v bela oblačila in hodijo za Jagnjetom, kamor koli gre. V njegovih slavi se radujejo in v svojih prebivališčih se veselijo. Zato pa molimo in prosimo: Kristus, Sin živega Boga, usmili se nas; podari nam zaželeno bogastvo svojega usmiljenja ti, ki si umnožil število priprošnjikov, katerih zasluge slavimo na en praznik. —

Mati je mati. Otrok pozabiti ne more. V ljubezni do njih je skrivnostna. Še v dalje gleda za njimi in v tujini jih iščejo njene oči. Blagoslov in molitve pošilja za njimi.

Najboljša mati je Cerkev. Svojih nikdar ne pozabi. Tudi takrat ne, ko odidejo v večnost. Z vročimi prošnjami hodi za njimi: Usmili se jih, Gospod, usmili! Sil peklenških jih reši in pusti jim priti k večnemu miru. Daj jim večni pokoj in večno Luč jim prižgi, Luč, ki si ti, Gospod usmiljenja, in Kralj, kateremu vse živi, pred katerim se sklanjamo in padamo na kolena, jokajoč in proseč: Čuj naše besede, Gospod, umej naše vzdihne, krik naše prošnje čuj in poslušaj: večni pokoj jim daj, o Gospod, in večna luč naj jim sveti!

Prizanesi, Gospod, prizanesi, zakaj ničevi so dnevi človeka, ki le malo časa živi in je poln mnogoterih nadlog. Kakor cvetica je, ki vzide in uvene in kakor senca beži in nikdar nima obstanka. Njegovi dnevi so kratki, število njegovih mesecev je pri tebi, Gospod. Postavil si mu meje, ki jih prestopiti ne more. Tvoje roke so ga naredile in vsega naokrog oblikovale; izdelal si ga kakor glino in ga boš zopet v prst spremenil. Kakor mleko si ga ulil in kakor sir strdil. S kožo in mesom si ga oblekel; s kostmi in kitami si ga sklenil. Življenje in milost si mu podelil in zopet mu boš podal desnico. Poklical ga boš in oglasil se ti bo in obudil ga boš, ko prideš sodit žive in mrtve in svet z ognjem.

Tisti dan, dan jeze, stiske in bede, veliki in silno grenki dan, Gospod, ko se bosta majala nebo in zemlja, bodo trepetali in se bali preiskave in prihodnje jeze. Ti pa jih reši, Gospod, zakaj po tebi hrepenijo, kakor jelen po studencu in žeja jih po tebi — živem Bogu, da pojdejo gledat tvoje obličje, obličje Boga, svojega Zveličarja. Obudi jih, Gospod, in reši jih, kakor si obljubil: Jaz sem vstajenje in življenje: kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje; in kdor koli živi in v me veruje, vekomaj ne bo umrl. — In še, kakor je pisano: Kristus je vstal. Kako bi torej mogel kdo reči, da ni vstajenja od mrtvih in ne življenja po smrti. Če ni vstal, potem je prazno oznanjevanje in prazna vera. Toda Kristus je vstal in z njim bodo vstali in v njem oživeli vsi, ki so zaspali.

Pa poreče kdo: Kako bodo vstali in s kakšnim telesom pridejo? Nespa-
metni! Kar ti seješ, ne oživi, če prej ne umrje; seme ne vzkali, če v zemlji ne
razpade. Tako mora tudi človeško telo razpasti, preden bo vstalo k novemu
življenju. Vstalo pa bo popolnejše telo kot telo, ki bo v grob položeno, kakor
je tudi rastlina popolnejša kot seme, iz katerega vzklije. Z vstajenjem mrtvih
je tako: Seje se v minljivosti, vstaja v neminljivosti; seje se v nečasti, vstaja

v časti; seje se v slabosti, vstaja v moči. Seje se duševno telo, čutno telo, ki je duhovnemu delovanju mnogokrat v oviro, vstaja pa duhovno telo, ki ga bo oživiljal povelečani duh. Zakaj to minljivo si mora nadeti neminljivost in to umrljivo nadeti neumrljivost.

In ko si bo to minljivo nadelo neminljivost in to umrljivo nadelo neumrljivost, takrat se bo spolnila beseda, ki je pisana: Použita je smrt v zmago. Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo? Zmaga je smrt uničila. Zato pa hvala Bogu, ki daje zmago po našem Gospodu Jezusu Kristusu, s katerim iz globočine kličemo k njemu: Gospod, Gospod, sliši naš glas. Naj poslušajo tvoja ušesa glas naše prošnje. Ako boš gledal na grehe, Gospod, Gospod, kdo bo obstal! Ali ti odpuščaš in zaradi tvoje besede upamo v tebe, Gospod. Zakaj pri tebi je usmiljenje in obilno rešenje in ti boš Izraela rešil vseh njegovih pregreh. Gospod, daj jim večni pokoj in večna luč naj jim sveti; naj počivajo v miru. Amen.

Lepa je mati v molitvi. Najlepša takrat, kadar moli z otroki trpeča.

Lepa je Cerkev v molitvi. Vse misli, tukaj nabrane, so vzete iz njenih molitev za praznik vseh svetnikov in za vernih duš dan. Molimo s Cerkvijo! Molimo zanjo! Saj nam je mati, — mati z otroki trpeča.

Zacvetelo je zopet Cvetje

Po pollétnem presledku je zopet zacvetelo naše Cvetje na Frančiškovi h vrtovih. Razmere so bile take, da prej nismo mogli poviti serafinskega šopka, da bi Vam ga poslali. Vem, da ste Cvetja vsi nestrpno čakali ter ste se s skrbjo ozirali za njim in zdaj ste ga dočakali. Sprejmite ga kot svojega ljubljene- nega starega znanca in prijatelja, ki Vas je obiskaval že toliko let z vso zvestobo. Cvetje bo v obliki, kot je pričujoča, zopet prihajalo k Vam redno vsak mesec. Ker je zaradi razmer število naročnikov za polovico skrčeno, zato pričakuje tretjeredno glasilo od Vas tem več zvestobe in požrtvovalnosti. Vemo, da bi bilo pravično, da bi Vam vsaj za pol leta, kar je bilo zamujenega, Cvetje zastoj pošiljali, pa ni mogoče. Za naprej smo popolnoma odvisni samo od nove naročnine. Če te ne bo, Cvetje ne bo moglo cveteti in izhajati.

Zato začnite takoj pošiljati naročnino! Cvetje bo stalo za leto 1942 samo d v a n a j s t l i r. Upamo, da bomo s to naročnino izhajali. Ako bi se pa med letom razmere tako izpremenile, da bi se tiskarski material podražil, si bomo pomagali tako, da bomo dve številki združili v eno in bi v tem slučaju Cvetje izšlo vsak drugi mesec. Za enkrat je določeno vsak mesec.

Cvetje bo skušalo tudi letos vkljub vsem težavam razviti vso svojo pe- strost. Naj Vam podam malo načrta za prihodnje leto:

Tradicionalna pesem ostane kot uvod v vsako številko Cvetja. Pesmi bodo prihajale od različnih strani, da bo bolj zanimivo.

Ohranili bomo »Življenje s cerkvijo«. Nadaljeval bo isti pisatelj.

S prvo številko novega leta bomo začeli s poljudno razlago sv. maše, ker je vkljub močnemu liturgičnemu gibanju še vedno tako malo umevanja za temelj in srce naše sv. vere, kar je sv. maša. Razlago bo oskrbel urednik sam.

Velika in privlačna novost Cvetja bo povest, ki bo začela v odlomkih izhajati v našem listu. Oskrbel jo bo duhovnik tretjerednik. Tako bo zanimiva in napeta, da boste komaj čakali nove številke.

P. Roman ima pripravljene odlomke iz življenja velikega tretjerednika in svetnika Janeza Vianeja in jih bo izročil uredništvu.

Ravno tako bomo letos končali Felderjev »Apostolat sv. Frančiška«.

Kar nujno spada v Cvetje kot »Gibanje tretjerednih skupščin«, Franči-

škova mladina, Naše sestre Marijine misijonarke, Pax et bonum ter »In naj molijo za mrtve«, bomo vse obdržali.

Teško bomo obdržali »Razgled po svetu«, ki je bil vedno tako zanimiv, posebno izpod peresa p. Hugona, pa imamo tako malo poročil iz sveta v teh časih. Pa p. Hugonu so izmaknili pero z rok in so ga poslali predavat na univerzo sv. Antona v Rim. Pred odhodom je obljubil, da bo ostal Cvetju zvest sotrudnik, samo če mu bo čas-dopuščal.

P. Salezij in še par mlajših moči bodo skrbeli za primerne in sočnate priložnostne članke, da bo v Cvetju vedno kaj novega.

Če kaj ne bo prav, pa z urednikom malo potrpite. Saj bi res rad vsem ustregel, pa tega še Bog ne more, ki je vsemogočen.

Naročniki! Ostanite Cvetju zvesti in pridobivajte novih. Teško bi bilo nekoč prenesli občutek, da je Ljubljanska pokrajina Cvetje zapravila. Mnogi naročniki ste izpremenili svoje naslove. Cvetja Vam ne bomo mogli pošiljati, ako nam naslova ne sporočite. Posebno tisti naročniki, ki ste zadnje čase prišli v našo pokrajino.

Urednik.

P. ODILO — Po Parschu:

Misli za cerkveno jesen

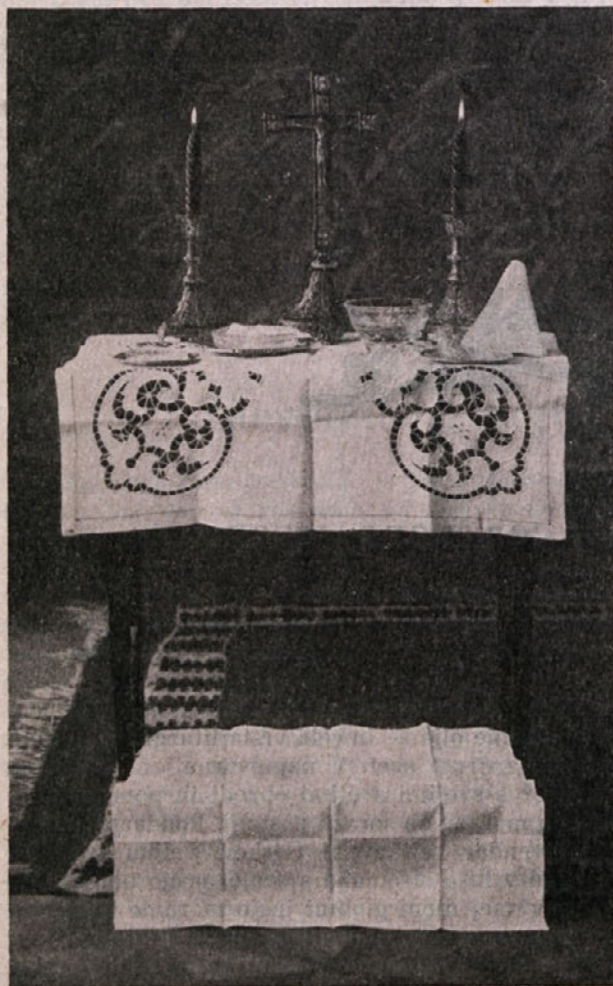
Cerkvena jesen nas spominja s svojimi mislimi na dopolnitev časov, na naš konec. Praznik Vseh svetnikov in Vernih duš pa je glasna pridiga za nas: Umrjivi človek, misli na smrt! Resnično, zdaj je primerni čas, da mislimo na svoj lastni konec.

Na koncu našega življenja, našega zemeljskega potovanja stoji zakramentalno posvečenje smrti — sveto poslednje olje — in cela vrsta liturgičnih dejanj, ki spremljajo prehod duše iz tega na drugi svet. V najnevarnejšem trenutku, ki odločuje vso večnost, stoji Cerkev s svojimi svetimi obredi in pomenljivimi znamenji, še bolj z močjo liturgičnih molitev ob smrtni postelji. Poudarjam liturgično molitev. Kako je ta misel vendar veličastna! Cerkev, velika svetovna Cerkev, ki obsega vso zemljo, pride v hišo siromaka s svojo močjo blagoslova. Besedo »liturgično« moramo vzeti v vsej njeni globini in jo moramo tako tudi razumeti, da ravno v oni veliki uri razumemo veličino krščanske liturgije. O tej liturgiji poslednjih stvari ali bolje o zadnjih liturgičnih stvareh bo zdajle govor. Koliko poslednjih liturgičnih stvari je? Pet jih je! Naštejmo jih, kakor po vrsti sledijo: sv. spoved — zadnja spoved v življenju, sv. popotnica, sv. poslednje olje, apostolski blagoslov, priporočilo duše ob ločitvi in pogreb s sv. mašo.

Idealno sprevidenje bolnika

Jutro je. V farni cerkvi se vrši sv. maša. Okrog oltarja je zbrana vsa farna občina, ki moli in daruje v skupnosti. Pri spominu živih opomni molivec: »Spomni se, Gospod, našega bolnega brata (naše bolne sestre) N. N., ki mu bomo danes nesli sv. popotnico.« Vse poslušča, vse molči v sveti zbranosti, vsi so nekako pretreseni in v duhu so vsi pri bolniški postelji. To je skupna sv. maša. Tako se pokaže krščanska skupnost. Tu veje duh skupnosti, ki sega preko cerkvenih zidov.

In bolnik na postelji, z molitvenikom v roki, se postavi v božjo hišo in je v duhu zadnjikrat pri skupni evharistični slovesnosti tu na zemlji. Daritveni obed je končan. Ko so bili vsi pri mizi Gospodovi, položi duhovnik Telo Gospodovo — malo sv. Hostijo — v posodico za sprevidevanje umirajočih. Nato izvrši duhovnik sv. mašo. Duhovnik odloži mašno obleko, nadene koretelj in štolo — predpisan je tudi bel večerni plašč — pluviale. Strežniki pridejo s svečami in

Oltar za sprevidenje bolnika

z zvončkom, ljudstvo se uvrsti v procesijo. Ko so vsi darovali, obhajali nebeški obed, potem gredo med molitvijo v hišo umirajočega člana Cerkve. Daritveni obed v cerkvi še ni bil dokončan, šele v sobi bolnikovi se izvrši do kraja. Sveta popotnica, zadnji daritveni obed, zadnja evharistična skupna slovesnost na zemlji! Soba z bolniško posteljo postane prezbiterij, miza je oltar, hišna veža in cesta cerkvena ladja, ki v njej verniki prisostvujejo svetim obredom.

Skrajšani daritveni obred se ponovi pred bolnikom. Asperges — pokropi me — bolnika opomni na sv. krst: očisti naj se na koncu življenja, kot je bil čist na dan sv. krsta! Krščen si, odrešen si! to je jezik škropilnika, ki bolnika orosi z roso za večnost. Zunanjemu obredu očiščevanja sledi sporedno Confiteor — spovem se. Jedro iz luščine vstopne molitve nadomesti molitve sv. maše. »Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta,« začne duhovnik, medtem ko pokaže sveto Hostijo. »Gospod, nisem vreden,« odgo-

Kaj je treba pripraviti za previdenje?

Ce ima družina hišni oltar, naj ga postavijo v bolnikovo sobo, da ga bolnik lahko vidi. Če oltarja ni, naj se miza pripravi za oltar. Dobra verna gospodinja bo poskrbela za snažen platnen prt, ki naj se rabi samo za ta namen. Tudi anti-pendij bi ne bil duhovna potrata. Križ in dva svečnika so bistveni deli tega

oltarja. Na svečnikih naj gore blagoslovljene sveče. Zelo pomenljivo in pripo-
ročljivo je, če bi bil na levem robu mize ali oltarja še en svečnik — tako nekako
kot velikonočni svečnik — na tem svečniku naj bi gorela krstna sveča. Te luči
pomenijo ono svetilko, ki gremo z njo naproti nebeškemu ženinu.

Ako prejme bolnik tudi zakrament sv. poslednjega olja, naj bo na mizi
pripravljen krožnik in na njem 6 kroglic bombaža ali prediva za maziljenje in
še drugi krožnik s kruhovimi drobtinami in soljo, da si duhovnik zbrise oljnate
prste. Bombaž, kruh in sol se pozneje sežgo. — Za bolnika, ki težko požira,
naj bo pripravljena tudi voda, ki mu jo domači ponudijo takoj po prejemu Naj-
svetejšega. Na mizi lahko stoji tudi primeren kip Srca Jezusovega, Matere božje
ali kakega svetnika. Miza naj bo primerno okrašena s cveticami. Posodica z vodo,
da si duhovnik umije prste po sv. obhajilu, naj bo ravno tako pri roki. Blagoslov-
ljene vode z zeleno vejico niti ni treba omenjati! Postelja naj bo belo pregrnjena.
Pred mizo se lahko položi preproga in malo stran pred mizo na tleh, ako je
pri roki, naj bo postavljen klečalnik. Slika naj vse to nazorno pokaže!

at.:

Zadnji film

Skoraj v vseh časopisih so o njem poročali.

Toda ker se ga mnogi bralci morda več ne spominjajo, bom vso zgodbo
s kratkimi besedami ponovil. Policijski načelnik mesta Pariza je bil prebrisan
mož. To je moral biti že po svojem poklicu. Zato je prišel na prav posebno
idejo. Dal je namreč filmati vse pijance, ki so zaradi svojega nelepega vedenja
moral biti zaprti. In ko so zopet prišli k sebi, so lahko gledali na platnu, kako
igrajo — sicer ne preveč častno — vlogo navadnega pijanca. V resnici neprijetna
zadeva.

Do zdaj je bil uspeh v resnici nenavaden.

Kako bi se ti dopadlo, če bi ti igral tako vlogo?

Predstavljal si: Vse tvoje dosedanje življenje, kar se ga je dogodilo pred
vso javnostjo, kakor tudi ko si bil čisto sam, bi se predvajalo in obnovilo
v napolnjeni kino dvorani. In ti sam bi moral biti zraven.

Pa ne samo tvoja dejanja, ne, — mi hočemo biti povsem moderni, — tudi
vse tvoje besede, da celo tvoje najbolj skrivne misli bi lahko vsi navzoči spoznali.

Kaj praviš k temu?

Zdi se mi, da človeka mora kar mraz spreleteti ob tej misli.

Če bi se to v resnici zgodilo.

In vendar. Enkrat bo to resnica.

Pri zadnji poslednji sodbi. Tedaj »bo postalo očitno delo vsakega. Kajti
dan (Gospodov) bo to odkril« (1 Kor. 3, 13).

»Nič ni namreč skritega, kar se ne bi razodelo in tajnega, kar se ne bi
zvedelo.« (Mt. 10, 26.)

»Gospod bo tudi osvetlil, kar je v temi skritega in bo razodel misli src.«
(1 Kor. 4, 5.)

»Zakaj misli brezbožnega bodo preiskane, in glas njegovih besedi bo prišel
pred Boga, da kazen sprejme za svoje hudobije.« (Modr. 1, 9.)

Skratka vse, kar se zgodi, bodisi dobro ali hudo, bo Bog zavoljo vsakega
prelomljenja vzel v sodbo.« (Prid. 12, 14.)

Kako bo to Bog napravil, ne vemo. Toda on bo to storil.

»In zbrali se bodo pred njim vsi narodi.« (Mt. 25, 32.) Vsi ljudje, ki danes
živijo, ki so kdaj poprej živeli in ki bodo živeli. Vsi!

»Grešniki bodo postavljeni pred obličje vseh okoli stoječih svojih pri-
ateljjev, svojih sovražnikov in angelov.« (Sv. Janez Zlatoust.)

»Vsak bo strmel nad svojim bližnjim.« (Iz. 13, 8.)

Predstavlja si enkrat do konca to kino-predstavo!

Kakšno vlogo igraš pri tem ti?

In naj že izpade ta predstava tako ali tako, kakor hoče, nimaš še zaradi tega vzroka, da bi povešal glavo, vse lahko še popraviš.

Veliki cerkveni učenik sv. Avguštin nekje piše:

»Nič drugega me ni oprostilo iz globokega vrtinca mesenih strasti, kakor strah pred smrtjo in pred sodbo, ki se nikdar ni umaknil iz mojega srca.«

On je iz grešnika postal svetnik.

Začni še danes z novim dejanjem svojega življenja. To igro igray boljše!
>V vseh svojih delih se spominjaj svojih poslednjih reči in vekomaj ne boš grešil.« (Sir. 7, 40.)

In če se ti bo kdaj zdelo zelo težko, če preti skušnjava, da te premaga, tedaj se vprašaj:

»Če bi se sedaj utrgal filmski trak? In bi ta greh bil zaključek tega zadnjega dejanja?

To zadnje dejanje odločuje v sodbi.

Za vselej in na vse veke.

P. SALEZIJ:

Nazaj, da se obvarujemo pred propadom!

Profesor dr. Sorokin, ki načeluje oddelku za sociologijo na Harvard univerzi, je nasvetoval svojim dijakom, naj se odpovejo razkošnosti in se po špartansko strogem življenju pripravijo za bodočnost kot voditelji družbe, ker drugače nam preti propad. Dobesedno je zapisal: »Dvajseto stoletje je najbolj krvavo, najbolj revolucionarno v svetovni zgodovini in jaz ne pričakujem konca teh zmešnjav, dokler vzgoja ne nastopi pota do upostavitve moralnosti, kakršno je nekoč človeštvo imelo.«

Ze med zadnjo svetovno vojno je zlasti na koncu svoje knjige »Erziehung und Selbsterziehung« izrazil podobne misli znameniti vzgojni pisatelj F. W. Foerster. Kaj pa koristi vsa vzgoja, vzklika, če je vse kulturno stremljenje usmerjeno v nasprotno smer! Poleg tega nam neprestano pehanje za civilizacijo in izobrazbo ne dopušča nobenega časa, da bi se zbrali. Zato po pravici sklepa isti pisatelj, da je preobilje zunanje tehnike z vsemi svojimi zahtevami na šolo in hišo, na razum in voljo v sedanjem času največja ovira za vzgojo značaja. Toliko hvalisana moderna civilizacija človeka nikakor ni naredila boljšega, ampak ga je pomehkužila in ga tako malo naredila odpornega proti slabostim človeške narave, da gremo neizogibnemu propadu nasproti.

Kako odpomoči temu zlu? Sv. Frančišek si je ubožstvo izvolil za svojo nevesto, da bi tako svojo dušo rešil pred kvarnim vplivom zunanje civilizacije. In Foerster si potem zastavi vprašanje: Kdo ve, če ne bo prišel še čas, ko bodo mnogi ljudje obrnili hrbet vsemu modernemu početju v luksusu, tehniki in tako imenovani izobrazbi, da bi s pomočjo novih oblik sledili staremu opominu: Unum est necessarium — le eno je potrebno?

Mislím, da gremo v teh težkih časih najlaže vase in si naredimo načrt, po katerem se ne bomo pustili več obvladovati od materije. Saj vidimo in na lastni koži občutimo, kam nas je oboževanje posvetne kulture spravilo. Ne samo moralni propad je pospešilo, ampak pripravilo nam je celo prebridko razočaranje, ko moramo gledati, kako se brezvestno uničuje marsikaj, kar se je skozi stoletja z največjo težavo gradilo. Zato še jasneje stopa pred nas potreba po duhovnosti in srčni kulturi. Le-ta nas bo naredila boljše ter nam ohranila sto-

letne kulturne pridobitve, ker bo zamorila kali smrti in pogina, ki jih materialistična civilizacija vsebuje.

Spoznajmo pri tem, da nam krščanstvo s svojim naukom o zatajevanju in odpovedi nudi najboljši lek zoper moderno mehkužnost in uživanjaželjnost. Še tako krepka zahteva po špartansko strogem življenju ne bo imejala odziva, če se ne bo naslanjala na granitno podlago sv. vere. Neizpodbitna gotovost, ki jo daje naša krščanska vera, je bila že pre mnogim idealnim ljudem povod za žrtev polno življenje ne samo za samostanskimi zidovi, ampak tudi zunaj med svetom — in upajmo, da bo še tudi v bodoče.

Da bi nam Bog dal svetnikov

Svetost je znamenje prave božje Cerkve. Cerkev je sveta, ker je njen začetnik Jezus Kristus svet, ker uči svete nauke, ker daje svojim otrokom vsa sredstva, ki vodijo k svetosti in ker je imela v vseh časih zveste otroke, ki jih imenujemo svetnike. Njihovo svetost je namreč Bog potrdil s čudeži in posebnimi milostmi.

Vsi otroci Cerkve so poklicani, da postanejo svetniki. V vseh stanovih najdemo na tisoče dobrih duš, ki slede Kristusu, ki Njega ljubijo nad vse drugo, ki mislijo samo na Njega in se trudijo, da bi Njemu postale vsak dan podobnejše. To so po nebeškem koledarju svetniki — svetnice, četudi cerkveni koledar njih imen nima v svojem seznamu.

Svetnike v cerkveno-pravnem smislu imenujemo one duše, ki so se v življenju odlikovale v kaki čednosti v heroični, junaški meri in je Bog njih slavo potrdil s čudeži, ki so se godili na njihovo posredovanje in priprošnje. In ravno zato jih je Cerkev slovesno proglasila za svetnike. Svetniki so veliki dobrotniki človeštva. Njihov plameneči zgled je vedno bodrilo, pomoč in tolažba vernikom ter tolažba v težavah.

Ta mesec bomo molili, da bi nam Bog dal več svetnikov zlasti v današnjih časih. Našemu narodu naj bo največja skrb, da molimo, naj Bog poveliča in svojo Cerkev nagne, da nam postavi na oltar naša dva svetniška vzora: Barago in Slomška. Oba ta dva sta bila najbrž tretjerednika in tretjemu redu izredno naklonjena. Zato zlasti tretjeredniki v ta namen molite!

Angel varuh prinaša umirajoči Ceciliji nebeško krono

300 letnica Nove Štiffe

Nova Štiffa pri Ribnici je letos slovesno obhajala 300 letnico Marijine božje poti. Preletimo v glavnih obrisih najvažnejša zgodovinska dejstva Nove Štiffe.

Ustno izročilo pravi, ohranilo se je do danes med ljudmi, da se je na mestu, kjer danes stoji romarska cerkev, Marija prikazala pobožnemu kmetu Matiju Furlanu iz Sušja in mu je naročila, naj postavi cerkev njej na čast. Furlan je moral prestati mnogo sitnosti in težav, preden je dobil dovoljenje od takratnega ribniškega grajščaka za zidavo cerkve.

Zgodovinski viri pa poročajo, da je stala na griču, kjer je danes Nova Štiffa, že leta 1483 majhna Marijina cerkvica. Blizu cerkve pa je samotaril puščavnik, ki je pred Marijino podobo pogosto molil. Polagoma so tudi okoličani vzljubili Marijino podobo in začeli so k njej romati od vseh strani. Zgodovinska poročila govore tudi o nekih skrivnostnih prikazovanjih. V začetku 17. stoletja so namreč ljudje večkrat opazili na griču različne luči. Ko je za to zvedel ribniški grajščak Kizelj, je sklenil, da bo tam v čast Materi božji postavil cerkev in pri njej nastavil duhovnika. Obljubo je spolnil šele njegov sin, ki je dobil potrebno dovoljenje od oglejskega patriarha Marka Gradonika, pod čigar oblast je tedaj spadala ribniška dolina. Leta 1640 je bilo to dovoljenje izdano. Naslednje leto 1641 po so položili vogelni kamen in začeli z zidavo cerkve. Nadaljevali so spomladi leta 1642. Zgradba nove cerkve je hitro rastla. Sodelovali so domačini, največ pa je prispeval ribniški grof.

Še preden je bila cerkev popolnoma dovršena, je ribniški grof že prosil oglejskega patriarha, naj nastavi pri Novi Štiffi lastnega duhovnika, kar mu je bilo s posebnim pismom tudi dovoljeno. Kljub vnemi je bila cerkev dokončana šele leta 1671 — torej po tridesetih letih. Blagoslovil jo je tedanji ribniški župnik in arhidiakon Jan. Ludovik Schönleben, in sicer 17. februarja 1671. Schönleben je bil vnet častilec Matere božje in neustrašen branilec Marijinega brezmadežnega spočetja. Zato se je posebno zavzel za božjo pot pri Mariji v Novi Štiffi. Trudil se je, da bi cerkev tudi od znotraj kar najlepše okrasil. Iz njegove dobe izvirajo prekrasni oltarji in prižnica v baročnem slogu. Vse je bogato pozlačeno.

Svoj čas je bilo v cerkvi pet oltarjev, pozneje celo sedem. Zdaj so samo trije: glavni oltar Marijinega vnebovzjetja, stranski sv. Ane in Karmelski oltar. Karmelski je še posebno pomemben zaradi škapulirske bratovščine, ki je tu ustanovljena že od l. 1715. Cerkev je okrogla romanska stavba, zgrajena v obliki pravilnega osmerokotnika. Pokriva jo 26 metrov visoka kupola z laterno in s štirimi okni. Kupolo je pred dvajsetimi leti poslikal akademski slikar P. Blaž Farčnik O. F. M. Slike predstavljajo skrivnosti serafinskega rožnega venca.

Zapadno stran cerkve, ki ima tri vhode, obdaja obokan hodnik. Na severni strani so svete stopnice, pozidane leta 1780. Vrh stopnic je oltar, pod njim pa božji grob. Kupola in zvonik sta krita s pločevino. Prvotno je bilo oboje krito s skodlami, ki so pa z ostrejšem vred leta 1925 pogorele. Med samostanom in cerkvijo rastejo tri mogočne lipe, ki so menda stare že okrog 500 let. Med veje največje lipe je postavljena uta, ki je velika zanimivost Nove Štiffe. Tik pod cerkvijo je osmerokotna kapela sv. Jožefa, kjer se lahko tudi mašuje. Ob romarskih shodih tu tudi spovedujejo.

Spočetka so božjo pot pri Novi Štiffi oskrbovali duhovniki iz Ribnice, kamor je takrat cerkev spadala kot podružnica, toda že leta 1678 je dobila Nova Štiffa lastnega duhovnika. V jožefinski dobi bi bila Nova Štiffa skoraj propadla, pa se je o pravem času zopet dvignila in oživela. Od leta 1914 vodijo božjo pot pri Mariji v Novi Štiffi oo. frančiškani. Pod njihovim vodstvom se je proslavil 300 letni jubilej božje poti.

Jubilejne slovesnosti so se vršile 7. in 8. septembra. Ker je bila prvi dan nedelja, drugi pa praznik Marijinega rojstva, ko je že pri Novi Štifti tako velik romarski shod, so se zbrale velike množice ljudi. V nedeljo dopoldne so prišli k Mariji novoštiftski vsi tretjeredniki obširne ribniške dekanije. Lepo število jih je prišlo tudi od drugod. Celo iz Ljubljane jih je bilo več. Tretjerednikom je pridigal prov. komisar tretjega reda p. Odilo O. F. M. iz Ljubljane, sv. mašo opravil in tretjerednikom papežev blagoslov podelil pa je p. Ambrož Remec, novoštiftski predstojnik in voditelj domače tretjeredne skupščine. Med slovesnostjo je vse ljudstvo prepevalo. — Popoldne je bila glavna jubilejna pobožnost, ki se je k njej zbralo gotovo 4000 vernikov in mnogo duhovnikov. P. Odilo je

Nova Štifta

v svojem govoru pripovedoval, kaj vse je Marija Novoštiftska v treh stoletjih videla iz svojega trona. Govoru je sledila slovesna procesija z Najsvetejšim, ki jo je vodil ob obilni asistenci frančiškanski provincial p. Gracijan dr. Heric. Procesija se je ob povratku ustavila na prostornem trgu med cerkvijo in samostanom, kjer je vse ljudstvo z gorečimi svečami v rokah priseglo zvestobo Kristusu in njegovi Materi pri ponovitvi krstne obljube. Prizor ne bo nikdar pozabljen, ko je ves hrib gorel v lučkah, ki so bajno razsvetlile mogočno Marijino hišo in so vsa srca plamtela od navdušenja za nebeško Mater in Njenega Sina. Navdušenje je dvigala mogočna pesem ob zvokih novoštiftske društvene godbe na pihala. Pesem se je nadaljevala vso dolgo noč, spovedniki so vztrajali dolgo čez polnoč. Škoda le, da je ponoči začelo deževati in je deževalo vse dopoldne na praznik. — Na Marijino rojstvo zjutraj je opravil službo božjo s pridigo in sv. mašo p. provincial.

Višek jubilejnih slavnosti pa je bil pri pozni službi božji na praznik. Kmalu po deveti uri zjutraj je prispel na grič prvič po novi cesti prevzvišeni g. škof ljubljanski dr. Gregorij Rožman. Sicer je zelo deževalo, ko je prišel visoki knez, ali vendar je bil sprejem zelo slovesen. Zaigrala je godba, zadoneli so zvonovi.

Dobrodošlico je prevzvišenemu izrekel samostanski predstojnik p. Ambrož. Pozdravila pa ga je tudi deklica ter mu izročila šopek slovenskih cvetic. Sledila je škofova pridiga in sv. maša, ki jo je tudi opravil prevzvišeni. Sv. maša je bila z ljudskim petjem.

Zaključek jubilejnih slovesnosti je bil popoldne s posvetitvijo Materi božji, ki se je izvršila na koncu pridige, ki jo je imel zopet p. Odilo. Prevzvišeni je prišel z veliko asistenco pred oltar. Navzoč je bil tudi ribniški g. dekan Demšar, frančiškanski provincial, samostanska družina in mnogo sosednjih duhovnikov. V prezbiteriju prav pred oltarjem so bili otroci. Cerkev je bila nabito polna pobožnih vernikov. Na poziv govornika je padlo vse na kolena pred Marijo in sledila je posvetitev Nebeški Materi Mariji. Pri posvetitvi otrok ni ostalo nobeno oko suho, posebno ko so otroci molili za preizkušeni narod. Sledile so slovesne pete litanije Matere božje. Nazadnje smo zapeli Zahvalno pesem in prevzvišeni je podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Za jubilej so bile izdane posebne podobice z novoštiftsko romarsko pesmijo in s sliko Marijinega vnebovzetja. Da se pesem ne pozabi, naj bo tu natisnjena za spomin 300 letnega jubileja božje poti pri Novi Štifti.

Veselimo se, kristjani,
danes v Novi Štifti zbrani,
ker smo prišli mi
zdaj veseli vsi
k svoji ljubi Materi.

Danes se razveselimo,
svojo Mater počastimo!
Saj Marija le
vedno prosi še
za nas revne grešnike.

Če Marijo prav častimo,
milosti od nje dobimo.
Lepšega pač ni,
ko Marija ti,
hočemo te ljubiti.

Za tristoletni jubilej je samostan pri Novi Štifti izdal in založil posebno knjigo z naslovom »Nova Štifta«, ki popisuje zgodovino božje poti in cerkve. V knjigi so naštetni vsi duhovniki, ki so kdaj delovali pri božjepotni cerkvi. Zelo zanimiv je tudi popis svetih stopnic. Pridejane so razne molitve in sv. maša ter najbolj znane in najbolj preproste Marijine pesmi, tako da se knjiga lahko rabi tudi kot molitvenik.

Dr. P. Hilarin Felder O. M. Cap. — Atom:

Franciška znanost

Temu odgovarja tudi ravnanje Cerkve z verskimi udruženji, ki so se poglobila za pravico verske pridige. Ko so se Valdenzi sklicevaje se na svojo sposobnost silili k svetopisemski pridigi, so bili zavrženi od nadškofa lionskega. In ko so se kljub temu s svojo prošnjo obrnili na tretji lateranski cerkveni zbor (1179), je Valter Mapes ugovarjal, da so skoro nevedni in jih je zaradi tega nemogoče uslišati. Enako je bila verska pridiga zabranjena po Inocenciju III. l. 1201 lombardskim ubožcem, ker so bili bogoslovno neizobraženi. Malo kasneje pa jo je dovolil isti papež (1208) katoliškim ubožcem zaradi upoštevanja njihove bogoslovne predizobrazbe. Zopet nekaj let pozneje (1215) je ustanovil Dominik pridigarški red. Kakor pa je določeno bila popolna cerkvena pridiga poudarjena kot namen reda, tako določeno so smatrali tudi študij kot neogibno sredstvo za ta namen.

Frančiškani so že leta 1212—1213 prešli od zgolj spokorne pridige k poganškemu misijonu in so nekaj let po dominikanih otvorili cerkveno pridigarstvo službo v najbolj obširnem pomenu besede. Vključena je bila pri tem tudi verska pridiga med katoličani in krivoverci. Kmalu se je temu pridružilo tudi upravljanje zakramenta sv. pokore. Istočasno s tem moramo zato tudi postaviti pri njih začetke bogoslovnega študija.

Pravimo: začetke bogoslovnih študij. Da je namreč moglo iti le za bogoslovje ali točneje povedano za sv. pismo, je gotovo in bo kmalu še posebej razloženo. In da je bil ta študij sv. pisma zelo omejen, je prav tako izven dvoma.

Kakor že cerkev v začetku 13. stoletja od pridigarjev strogo zahteva študij, tako majhna je bila tudi najmanjša mera znanosti, s katero je morala biti zadovoljna. Celo dominikani so leta 1228 zahtevali za splošne pridigarje, ki so delovali med krivoverci, le tri leta študija, medtem ko so bili navadni ljudski govorniki pripuščeni k pridiganju že po enem letu. Spočetka so bile zahteve pri njih bržkone še manjše. Še bolj skromne so bile bržkone tedaj zahteve pri frančiškanih. Ponajveč so se oni vsekakor omejevali na tekoče branje (študij) svetih knjig.

To pa je zahteval tudi Frančišek od onih bratov, katerim je bila cerkvena pridigarska služba zaupana. Bonaventura piše proti Viljemu Sentamurskemu, sovražniku frančiškanskega študija: »Da

boš vedel, kako visoko je Frančišek cenil študij sv. pisma, poslušaj naslednje. Neki sobrat, ki je še danes pri življenju, mi je pripovedoval, da je bil ob njegovem času pri roki le en sam novi zakon in zato sv. pismo ni bilo dostopno vsem bratom hiše. Tedaj je Frančišek razrezal ta izvod in razdelil posamezne liste med brate, da bi vsi mogli študirati in bi eden drugega ne motil.« To očitno kaže na prvo desetletje reda. Pozneje, ko sam zaradi boleznin na očeh ni mogel več brati, se je spominjal na svojo prejšnjo gorečnost v branju svetih knjig in je isto iskreno priporočal bratom zaradi razširjenja njihovega bogoslovnega znanja. Sploh je hotel po pričevanju Tomaža Čelanskega, naj se oznanjevalci božje besede posvete bogoslovnim študijam z izključitvijo vsakega drugega opravila. To da zahteva njihova služba, po kateri so izbrani, da narodom posredujejo ukaze, katere prejemajo iz ust velikega Kralja.

S tem se krijejo odredbe, ki jih je nekaj let po prevzemu svetopisemskega pridiganja izdal v dokončnem vodilu reda. Izrecne določbe o študiju seveda v njem ne najdemo in od njega tudi ne moremo pričakovati. Nobeden izmed

Sv. Elizabeta — čudovita roža III. reda (Murillo)

starih redov ni po svojem vodilu uredil načina študija. Niti Dominik tega ni storil, čeprav je že od nekdanj dajal največji poudarek na študij. Zato urejuje Frančišek spočetka le splošno opravila svojih bratov, naj so že bili kleriki ali laiki. »Bratje, katerim je Bog dal milost za delo, naj delajo zvesto in pobožno, tako da bodo izključevali lenobo, sovražnico duše, ne bodo pa ugasnili duha svete molitve in pobožnosti, kateremu morajo vse druge časne stvari služiti.« Da je s tem hotel zavezati klerike enako k duševnemu delu, kakor laike k ročnemu delu, je bilo na drugem mestu dokazano.

Jasno postane to tudi iz nadaljnje določbe vodila, ki pravi: »Tisti, ki ne poznajo znanosti, naj ne skrbe, da bi se znanosti učili,« z drugimi besedami, bratje laiki ne smejo študirati. To je bilo vedno načelo sv. Frančiška. Ze spočetka jim je zato dal le laični brevir, ki so ga lahko opravljali tudi taki, ki niso znali brati in pisati; šel je tako daleč, da jim je prepovedal celo branje psalterija; nikdar ni dovolil, da bi se brat laik vrgel na znanost. Vsi, laiki kakor kleriki, naj bi v svojem posebnem stanu in sebi odgovarjajočem delu ostali zvesti.

S tem pa je bilo tudi jasno rečeno, naj se kleriki posvečajo svojemu študijskemu delu. Sploh pa je Frančišek že zdavnaj v tem oziru napravil odločbo. Ko je bilo nanj stavljeno vprašanje, ali naj se izobraženi, ki so vstopali v red, posvete študiju sv. pisma, je to nemudoma potrdil. »Zato pravim,« pristavlja razlagajoč Bonaventura, »da vodilo ne prepoveduje učenim in klerikom študija, pač pa neučenim in laikom. On hoče namreč, da naj po besedah apostolovih vsak ostane v svojem poklicu, v katerega je poklican; da naj iz laiškega stanu nobeden ne stopa v stan klerikov, da pa naj na drugi strani kleriki ne postanejo laiki zaradi zanemarjanja študija. Drugače bi Frančiška samega morali smatrati kot prelamljavca svojega vodila. Kajti on, ki je le majhno znanstveno izobrazbo prinesel s seboj, je kot redovnik v znanosti napredoval ne samo zaradi molitve, ampak tudi potom študija.«

Še določneje je bil klerikom naročen študij v poglavju vodila »o pridigarjih«. Tam stoji: »Nobeden bratov naj se sploh ne drzne pridigati ljudstvu, ako ni bil po generalnem ministru te bratovščine izprašan in potrjen ter mu ta pridigarske službe ni dovolil.« Brez nadaljnega je jasno, da pridigarska skušnja predpostavlja ustrezajoči študij. Gregor IX., kakor znano sourednik vodila, poleg tega pove, katere znanosti so se zahtevale od kandidatov. Komaj štiri leta po smrti sv. Frančiška je izjavil, da mora skušnja ugotoviti, da je bodoči pridigar »v bogoslovni znanosti in v pridigarski službi izučen«. Stvarno isto pravi tudi v drugem pismu, ko zapoveduje, da se smejo le taki bratje pripustiti k pridigarski službi, »ki so poučeni v sv. pismu«. Ker gre tu za potrjenje za svetopisemske pridige, se samo po sebi umevno zahteva študij sv. pisma in izkaz o bogoslovju sv. pisma.

Temu primerno je treba oceniti tudi neposredno sledečo končno določbo vodila: »Opominjam tudi in spodbujam iste brate, da naj bodo v pridigah, katere imajo, njihove besede dobro pretehtane in čiste v korist in spodbujenje ljudstva, oznanjujoč jim grehe in čednosti, kazen in slavo s kratkim govorjenjem, ker kratkih besedi je bil Gospod na zemlji.« Roger Bacon temu pripominja na svoj hudomušen način in ne brez stranskega udarca na »porfirični« način pridige: »Mnoge stvari za zveličanje človeške duše so lahke, kakor razumevanje čednosti in napak, nebeška slava in kazen vic in pekla. O tem mnogo vedo ne samo redovniki kot bogoslovci, ampak vsi kleriki in laiki in stare ženske. Kajti vsak človek ima v svojem srcu veliko knjigo o grehah, katere je od mladosti naprej naredil in videl, da so jih drugi delali. In obratno ima podobno znanost o čednostih. Zato znajo celo kmetje in stare ženske ne samo pri kristjanih, ampak tudi pri Saraceni in drugih nevernikih prepričevalno govoriti o čednostih in grehah, o kazni in slavi. Poleg tega imajo tudi vsi kristjani, ker so vajeni cerkvenega nauka, obširno znanje tega, kar je potrebno za zveličanje. Zato za

študirajoče redove ni težko govoriti ljudstvu o čednostih in grehih, o kazni in slavi, in to tolikanj bolj, ker je v besedilu sv. pisma mnogo samo po sebi umevne-
nega za človeka, ki zna brati in je študiral knjige sv. očetov.«

F. Z.:

Cerkvica sv. Klemena

(Praznik 23. novembra.)

Legenda.

Na podnožju strmega hriba, ki je poraščen s smrekami in borovcem, se skriva med drevjem cerkvica sv. Klemena. Nizek zvonik in strma streha sta pokrita z lesenimi deščicami. Bele, tu in tam z lišajem in mahom poraščene stene božajo žarki jutranjega in večernega sonca, čez dan pa padajo nanje sence drevj in strmega hriba. Ne daleč od cerkvice se peni med peskom, skalami in vrbovjem reka, ki teče skozi dolino. Vsak večer, ko se sonce skriva za hribe, ko zapadno nebo že ugaša, ko se po dolini vlečejo večerne megle in se objemajo s smrekami, zapoje v starem zvoniku cerkvice sv. Klemena zvon. Njegovi glasovi se razlegajo po dolini in odmevajo v skalah. Pastir, ki žene čredo domov, se odkrije in nerodno pokriža. Na dvoriščih in v zakajenih kuhinjah, iz katerih se vleče pri vratih dim, preneha ropot in govorjenje. Družine se zberejo k molitvi, počastijo Marijo, se spomnijo duš v vicah in prosijo sv. Florijana, da bi jih varoval časnega in večnega ognja.

Pred davnim, davnim časom, ko še ni bilo cerkvice, je bila dolina porasla z gozdom. Nihče si ni sam upal stopiti v gozd, v katerem so se podili volkovi, medvedi, risi, divje mačke in druge zveri in gospodovale tajne in neznane sile. Na griču, ki je bil prislonjen ob strm hrib, so imeli svoje naselje Gorjani. Nizke, lesene in z ilovico obmetane kočice so se stiskale druga k drugi. Iz njih se je noč in dan dvigal dim. Zavarovali so jih z visoko ograjo, ki je bila narejena iz kamenja, skal, dračja in hlodov. Ko je nad gozdom, iz katerega so prihajali kriki divjih zveri in nočnih ptic, ležala črna tema, je hodil ob ograji čuvar s kijem v roki in s sekuro za pasom. Na sredi naselja je stal iz kamenja zložen oltar, na katerem je starešina daroval Perunu, Vesni, Svetovitu in Velesu in jih prosil, naj varujejo nje in živino pred besi. Že večkrat so prišli do naselja tujci, ki jih niso razumeli. Na prsih so imeli križ. Govorili so o nekem Jezusu, a Gorjani so ostali nezaupljivi in še naprej častili svoje bogove.

Zgodilo pa se je, da sta sv. brata Ciril in Metod potovala skozi dolino. S težavo sta se plazila po grmovju ob reki, zakaj poti jima je zmanjkalo. Metod je s skrbjo pogledoval mlajšega, slabotnega brata, ki je pešal. Pot jima je tekel s čela, roke sta imela okrvavljene od neprestanega upogibanja trnjevih vej, ki so povsod prepletale goščavo, obleka jima je bila že strgana. Ptice so preplašeno letale v grmovju, srne, ki so pile vodo, so ju plaho pogledovale in zbežale v goščavo. Iz daljave je bilo čuti godrnjanje medveda. Metod se je stresel in vzdihnil:

»Bog nama pomagaj! Sv. Klemen prosi za naju, da srečno prideva iz tega strašnega kraja.«

In še bolj tesno je stisnil k sebi skrinjico, v kateri so bile kosti sv. Klemena. Ozrl se je na utrujenega brata Cirila, ki se je naslonil na drevo.

»Brat, ne morem več. Odpočijva se,« je vzdihnil Ciril in se zgrudil ob smreki. Metod je pokleknil k bratu, zajokal in ga božal po licih.

Ptički so utihnili in obletavali brata, medved je prenehal godrnjati, košuta, ki je švignila mimo drevesa, je obstala in mило pogledala utrujenega popotnika.

»Marija, varuj naju in naju privedi iz tega temnega gozda!«

Znočilo se je.

Metod se je preril do reke in prinesel bratu v čutari vode. Omočil mu je ustnice in umil obraz.

»Zaupaj, brat! Bog, ki naju je poklical na to pot, naju bo tudi pripeljal k očetu v Rim.«

Ciril se je opomogel, vsedel se je in objel brata. Nato sta pokleknila, položila na skrinjico križ in se vtopila v molitev. Naenkrat je skrinjica zažarela v nebeški svetlobi. Brata pa sta se sklanjala nad njo in pobožno molila. V molitvi sta pozabila na nevarnost in utrujenost.

Čuvar, ki se je sprehajal ob ograji in varoval naselje, je opazil svetlobo, ki je prihajala iz gozda. Sprva je mislil, da gori gozd tam, kjer so ga prejšnji večer zažgali, a se je kmalu spomnil, da ga na nasprotni strani spreminjajo v polje. Zbudil je starešino.

»Zbudi može! Naj vzamejo kije in sekire!« je ukazal starešina.

V naselju je završalo. Ženske so preplašene tekale od hiše do hiše, otroci so se plaho stiskali k stenam. Starešina se je posvetoval z možmi. Priporočili so se Perunu in se previdno spustili po stezi, ki se je zgubila v gozdu.

Svetloba je postajala vedno močnejša. Nekaj toplega je leglo na naselje. Bojazen je zginila. Otroci so prišli iz hiš in začudeno vzklikali, ko so videli žarenje gozda. Vsi so se prerivali proti izhodu in šli previdno za možmi, ki so odšli s starešino.

Možje so se previdno bližali kraju, od koder je prihajala svetloba. Med grmovjem so opazili dva neznanca, ki sta klečala v zamaknjenju. Roke sta imela sklenjene na prsih. Pred njima je nekaj ležalo, kar je odsevalo čudežno svetlobo. Nad njima so letali ptički in žvrgoleli. Ob smreki so stali štirje jeleni in milo gledali moža. Ob strani pa so opazili medveda, ki je mirno sedel. Starešina je dvignil sekiro, može so storili isto. Naprej se pa niso upali iti.

»Čarovnika,« je zašušljalo med krdelom.

Starejši neznanec je vstal. Bil je postaven mož z dolgo brado. Obrnil se je proti možem. Sekire in kiji so jim omahnili, hoteli so se umakniti. Bali so se, da jih neznanec ne bi urekel.

»Mir vam, bratje!« jih je pozdravil.

Začudili so se. Tujec je govoril v jeziku, ki so ga razumeli. Starešina se je globoko priklonil, može so storili isto. Medtem so srne izginile v goščavi, medved je zagodrnjal in odkoracal, ptički pa so še vedno žvrgoleli in letali nad mlajšim tujcem, ki je bil še vedno zamaknjen v molitvi.

»Popotnika sva, ki sva zgrešila pot. Blagovest prinašava. Prav gotovo naju je Bog, ki je ustvaril sonce, luno in zvezde, privedel k vam, da tudi vi čujete blagovest o odrešenju in krenete iz zmote na pravo pot.«

Možje so se zganili in se suvali s komolci. Spoznali so, da sta tujca prišla oznanjevat novo vero. Pred njima so jo oznanjevali že drugi, a jih niso razumeli.

Gozd je zaživel. Za možmi so prišle žene z dojenčki v naročju, fantje, dekleta in otroci. Nikoli niso ponoči zapuščali naselja, danes pa jih je neznana sila vlekla na kraj, od koder je prihajala svetloba.

Ko je mož z brado opazil med drevjem tudi žene in mladino, mu je obličje zažarelo od veselja.

»Bratje in sestre!« Šepetanje je ponehalo. Vsi so stali mirno in zrli v moža. Bratje in sestre! Tako jih še nikoli ni nagovoril tujec. »Poslušajte! Bog se je ozrl na vas. Pravi Bog, ki ga še ne poznate, naju je poslal sem, da tudi vi slišite blagovest, ki prinaša srečo in mir. Bog je ustvaril človeka, moža in ženo, svet in vse stvarstvo. Srečno sta živela prvi mož in prva žena v raj. A prelomila sta božjo postavo in izgnana sta bila iz raja in z njima mi, njuni grešni otroci. Pa je dobri Bog poslal svojega Sina na svet, ki se je v hlevčku rodil, trpel in na križu umrl, da nam je zopet odprl vrata v raj.«

Neznanec je utihnil. Starešina je bil pripravljen sprejeti oba kot gosta, niso mu pa bile všeč besede o novi veri. Hotel je ugovarjati, a začutil je, da nima oblasti nad jezikom, zakaj odgovoril je:

»Govori, sveti mož, o pravi veri, o Odrešeniku in o raj.«

In sv. Metod je govoril o Jezusu — Odrešeniku: kako je čudeže delal, bolnike ozdravljaj, grehe odpuščal, za nas ponižan bil, tepen, opljuvan in zasramovan; kako je težki križ nesel in za nas na njem umrl; tretji dan pa je od mrtvih vstal in nam odprl vrata v raj. Poučil jih je o sv. krstu, ki prerodi človeka v otroka božjega. Povedal jim je, da ima v skrinjici kosti sv. Klemena, ki je raje umrl kakor pa Kristusa zatajil. Sv. Ciril pa je medtem neprestano molil. Bog je blagoslovil njegovo molitev. Gorski vrhovi so krvaveli v jutranji svetlobi, ko je Metod prenehal govoriti. Ljudje so klečali med drevjem in grmovjem in prosili brata za krst. Prvi je stopil v vodo starešina, nato možje, za njimi žene z dojenčki, fantje, dekleta in otroci. In sveta brata sta jih krščevala v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.

Na tistem kraju so postavili Gorjani kapelico na čast sv. Klemenu, da bi se vedno spominjali božje ljubezni, ki jih je privedla iz zmote k resnici. Njihovi potomci pa so sezidali cerkvice.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. Hvala Bogu! Redne mesečne shode imamo. Vsi smo srečni. Meseca avgusta na shodu smo bili celo tako počeščeni, da smo prejeli posebni papežev blagoslov, ki ga je p. voditelj izprosil v Rimu, ko je bil pri avdenci pri sv. očetu papežu. Prinesel nam je tudi svetinjice, ki jih je blagoslovil sv. oče.

Meseca oktobra smo zopet poromali k sv. Frančišku v Šiško, kjer smo imeli svoj mesečni shod, kot že nekaj let to delamo, da imamo oktobrski shod v Šiški.

Praznik sv. Frančiška smo proslavili z evharistično tridnevnicco v svoji redovni cerkvi. Posebno se nam je dopadlo 4. oktobra zvečer, ko smo imeli obred »Spomina smrti sv. očeta Frančiška«. Letos je bil obred prvokrat izvršen v slovenskem jeziku, da smo lahko vsi sledili ganljivi slovesnosti. Presenetil nas je zelo pevski zbor frančiškanskih klerikov in Velikih Frančiškovih križarjev, ki so tako mladostno odpeli vse obrede. Lepo je, da Frančiškova mladina tako zvesto deluje s tretjim redom ter nas ob gotovih slovesnostih razveseli s svojimi nastopi.

Ljubljana. Pripravljamo se za veliko slovesnost, ki se bo vršila na praznik sv. Elizabete 19. novembra. Obhajali bomo namreč v naši skupščini zlati jubilej redovnih obljud. Jubilantov bo čez petdeset. Eden med njimi bo delal celo železne obljuje, to se pravi, da je že 75 let v tretjem redu sv. Frančiška. Slovesnost se bo vršila zjutraj ob 7. uri s sv. mašo in s skupnim sv. obhajilom jubilantov in tretjerednikov. Slovesnost bodo opravili prevzvišeni gosp. škof dr. Gregorij Rožman. Saj je to res redka slovesnost. Do novembrskega mesečnega shoda bo izdan obred Zlatih obljud. Tretjeredniki ga boste dobili na samostanski porti, da boste lahko vso slovesnost spremljali in da bomo vsi odgovarjali, kot prevzvišeni g. škof tako zelo želijo, da verniki pri obredih glasno sodelujejo. Bolj natančno bo oznanjeno pri shodu.

Žalna pri Višnji gori. Pri nas je bila letos meseca maja zopet poživljena tretjeredna skupščina. Novi g. župnik so povabili vizitatorja iz Ljubljane, ki nas je v treh govorih podžgal in poučil, da smo se zopet navdušili za Frančiškove ideale. Lepo število je bilo na novo sprejetih.

Nova Štiffa pri Ribnici. Ob priliki 300 letnega jubileja božje poti pri Novi Štiffi smo se zbrali tretjeredniki iz ribniške dekanije. Imeli smo svoj shod v nedeljo 7. septembra pri pozni službi božji. Za to priliko je prišel med nas prov. komisar tretjega reda p. Odilo iz Ljubljane, ki je vodil pobožnost. Ob tej priliki smo prejeli tudi papežev blagoslov.

Ribnica na Dolenjskem. Naša tretjeredna skupščina bo kmalu obhajala svojo 40 letnico. Morda je v malokateri fari tretji red tako močan kot pri nas v Ribnici. Okrog 500 nas je. Morda je število malo večje napisano, kot je res pravih tretjerednikov, ki vršijo svoje redovne dolžnosti. Naš novi g. dekan, ki je sam tretjerednik, je to čutil ter je povabil prov. komisarja iz Ljubljane, da uredi tretjeredno družino, pohvali, kar je hvale vredno, in pograja, kar ni dobro. Meseca oktobra smo imeli vizitacijo. Imeli smo veliko zborovanje. Ribniški tretjeredniki so med drugimi sklepi naredili tudi tega, da bo vsak od zdaj naprej naročen na tretjeredno glasilo Cvetje. Da bi bilo res in da bi v tem ribniški tretjeredniki našli mnogo posnemovalcev!

Cerknica na Notranjskem. Po nekaj letih smo imeli zopet vizitacijo. Vršila se je na praznik Marijinega vnebovzetja. Ravno tiste dni se je ponesrečil naš vneti g. voditelj župnik Štrajhar. Vsi goreče molimo zanj, da bi kmalu okreval ter se vrnil med nas. — Komaj čakamo, da se spet prikaže Cvetje z vrtoč sv. Frančiška. Tako dolgčas nam je po njem. Še bolj pridno bomo agitirali zanj.

P. ODILO:

Sveta Klara, osvoboditeljica Assisija

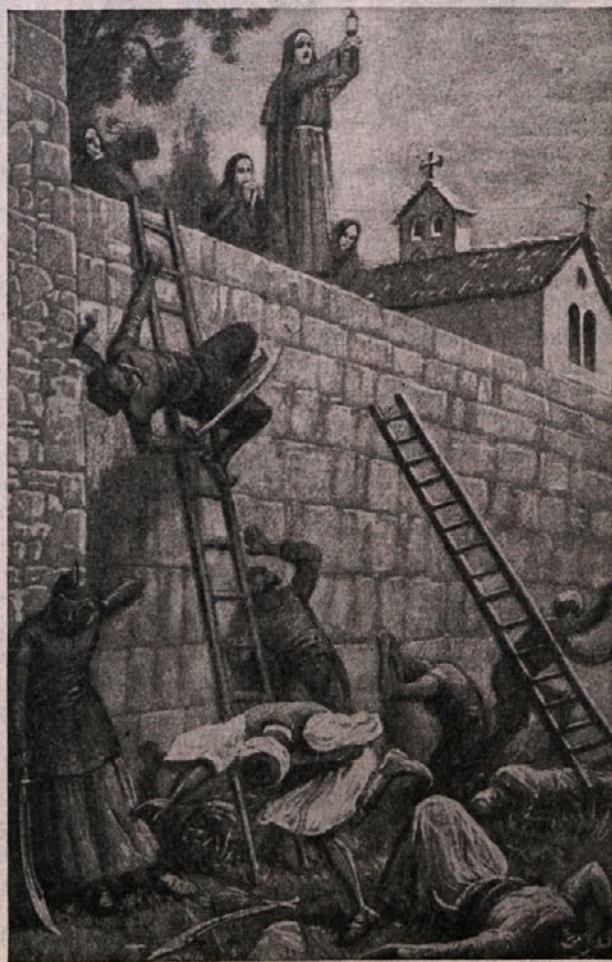
(Za 700 letni jubilej.)

Življenje sodelavke sv. Frančiška Asiškega je pokrito z nežnim plaščem ljubezni do Kristusa. Ona je ustanoviteljica reda klaris, ženske veje Frančiškovih otrok. Po zgledu svojega rojaka, sv. Frančiška, je razdelila vse svoje premoženje ubogim. Da bi se umaknila šumu sveta, se je preselila k neki cerkvi v samoto, kjer ji je Frančišek odrezal lase in ji nadel spokorno raševino. Kmalu nato se je nastanila pri cerkvi sv. Damijana, kjer ji je Gospod pridružil mnogo tovarišic in tu je ustanovila ženski samostan, katerega vodstvo je sprejela samo na izrečno željo sv. očeta Frančiška. Z vnmom in z modrostjo je vršila službo predstojnice in je vodila samostan pri sv. Damijanu celih 42 let. Njeno življenje je bilo jasno ogledalo vsem sestram v samostanu. Od papeža Inocencija IV. je sprosila dovoljenje za sebe in za svoje sestre, da smejo živeti v popolnem uboštvu. Bila je najzvestejša učenka sv. Frančiška Asiškega. Njen življenjepisec pravi, da je bila čista po imenu, čistejša po življenju in najčistejša po krepostih. (Clara nomine, vita clarior, clarissima moribus.)

Ko so leta 1241 neverni Saraceni oblegali mesto Assisi in so hoteli napasti samostan sv. Damijana, je prosila svoje sestre, naj jo nesejo, ker je bolana, pred glavna cerkvena vrata. Iz cerkve so ji prinesli monštranco z Najsvetejšim. Monštranco je dvignila visoko v zrak in je molila: »Ne izroči, Gospod, divjim živalim

onih duš, ki tebe slavijo! (Ps 73.) Varuj svoje služabnice, ki si jih odrešil s svojo dragoceno krvjo!« Med molitvijo so slišali ljudje glas: »Vedno vas bom varoval.« Neverniki so se pognali v beg in mesto je bilo rešeno.

Letos meseca junija je preteklo 700 let od tega dogodka. V Assisiju so ta jubilej slovesno obhajali s tridnevno cerkveno pobožnostjo. Navzoč je bil tudi vrhovni predstojnik frančiškanskega reda general p. Leonard Marija Bello. Ob sklepu tridnevnice je podelil general blagoslov z Najsvetejšim, ki je bilo v ravno isti monštranci, ki jo je rabila sv. Klara zoper Saracene.

Brez misli poskačejo z obzidja in zdirjajo kot obsedeni od tam

Naročniki! Hitite z naročnino za prihodnje leto! Cvetje stane 12,00 lir. Pridobivajte novih naročnikov! Preberite urednikove besede „Zacvetelo je zopet Cvetje“ na strani 132 v pričujoči številki!

T Franciškovna mladina T

Že zopet je »Cvetje« med nami. Križarji! Klarice! Zopet je prišlo naše glasilo med nas. List je izšel, v katerem bomo lahko vsak mesec našli poleg drugega tudi rubriko »Franciškovna mladina«, kjer nam je g. urednik odmeril lep kos prostora za naše prispevke. Lep kos prostora, pravim, in še več bi ga lahko dobili, če bi bili vsaj malo delavni. Pa kaj, ko smo tako leni, da se nam ne ljubi parkrat na leto prijeti za pero. Saj ne rečem, da bi moral vsak cele romane pisati, ah, kaj še! Zdaj kratek članek o izletu, nato spet kaj o sestankih, o uspeli prireditvi. Tako bomo drug drugega vzpodbujali in se med seboj spoznavali. Če pogledamo v zadnje letnike »Cvetja«, se nam razodene dokaj žalostna slika. Kdor bi stalno zasledoval poročila naše organizacije, bi se moral vprašati: Kje pa so ljubljanske male klarice? Kaj delajo mali križarji iz Ljubljane? Kje je nižja skupina velikih križarjev ljubljanskih? Ali je Franciškovna mladina v Kočevju in Novem mestu zaspala? V redu se oglašajo le višja skupina ljubljanskih velikih križarjev, pa še to najbrž zato, ker je njih voditelj obenem še urednik »Cvetja« in večkrat kar sam kaj napiše. Tudi celjski prižarji so letos lepo začeli. Kaj pa drugi? Je že res in lepo, da se napiše enkrat, kvečjemu dvakrat na leto daljše poročilo. A kaj, ko se ljudem zlasti dolgih poročil ne ljubi brati. Če pa kdo prebere, pa kmalu pozabi. Popolnoma drugače pa je, ako ima slovenska javnost vsak mesec pred očmi naše delovanje. Ob pogledu na naš razvoj bo narod, ki ga že itak tlačijo hude skrbi, doživel vsaj malo veselja. Sicer pa ni nikjer zapisano, da spadajo v naš del »Cvetja« samo poročila o delovanju naše organizacije. Nasprotno, vsak prispevek je dobrodošel. Kdor čuti kaj pesnika ali pisatelja v sebi, naj svoje »pridelke« kar pošlje. Vse, kar bo količkaj uporabnega, bo priobčeno. Seveda morajo biti pesmi in drugi prispevki za »Cvetje« primerni. Pa si morda kdo misli: kaj bi se razpisoval pred svetom. Ni res, križar! Ni res, klarica! Kako zelo se motiš! Ni danes čas, da bi se skrivali. Pokažimo svet, kaj smo, kaj znamo in kaj premoremo! Križarji! Klarice! Na delo! Če nas ne bodo posnemali, nas bodo občudovali, so v eni zadnjih števil »Cvetja« napisali celjski križarji. In prav imajo. Križar.

Višja skupina ZVFK v Ljubljani

Kljub vojni naše delovanje ni zaspalo. Skoraj bi lahko trdil nasprotno. Še z večjim veseljem smo se zagrizli v delo. Sicer je naša nameravana prireditev morala pod pritiskom razmer izostati, a smo takoj odkrili novo polje, kjer lahko

uveljavljamo naše mlade moči. Vsakogar skušamo pripeljati v varno zavetje katoliške organizacije. Ni vedno prav prijetno to delo, a plodonosno.

Sedaj smo že začeli s sestanki. Z rednimi namreč. Saj smo imeli sestanke skozi vse počitnice. Kar v sobi p. voditelja. Skoraj vsak dan nas je imel na vratu. Zdaj so prišli trije, štirje, šest, včasih nas je bila polna soba. Gramofon smo navijali, debatirali, kramljali z g. patrom, včasih smo pa občudovali. Kaj? Oh, saj vam reš še nisem povedal! V naših vrstah imamo namreč nekaj čisto-krvnih umetnikov. Enega step-plesalca, opernega pevca, slikarja, več pesnikov in nazadnje še navijalca gramofona; tako strokovnjaško ga navije, da kar zijamo. Pa tudi drugi niso od muh! Lepi in veseli so bili ti sestanki, čisto intimni in vse življenje bomo ohranili jasen spomin nanje.

Poleg teh zabavnih uric smo imeli še pevske vaje. Te smo pa resno vzeli. Vsak teden smo se trikrat zbrali v pevski sobi. In smo peli. Okoli 25 članov šteje naš zbor in kako prepevamo! Vsa čast! Naš dobri p. Odilo nas vodi, fr. Kanizij pa orgla. V počitnicah smo na povabilo oo. minoritov peli med slavnostno sv. mašo ob priliki ustoličenja minoritov v cerkvi sv. Mihaela na Barju. Ob slovesnostih v naši domači cerkvi Marijinega Oznanjenja je pevski del pobožnosti vselej prevzel naš zbor in ga tudi v redu izvedel. Celo litanije smo peli dvakrat. Ne učimo se pa samo cerkvenih pesmic; dokaj poskočnih, domoljubnih in drugih svetnih pesmi že znamo. Kdaj pa te požete? boste vprašali. Te pa pridejo v poštev na naših izletih. O, saj tudi na izlete pridno hodimo. Vsak prvi petek na Rožnik, kjer imamo skupno sv. obhajilo, nato se pa vse dopoldne zabavamo po Rožniku.

Pa vidim tega in onega, ki se bo pri teh vrsticah nasmehnil: »Izlet na Rožnik! Kot v prvem razredu ljudske šole!« Le smejte se! Mi se pa vam smejemo, ko hodimo po drugih izletih. Kod in kje smo se v teh počitnicah potepali, kako smo se imeli, boste pa prihodnjč brali. Kronist.

NAŠE SESTRE MARJINE MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Iz kitajskih misijonov

V aprilski številki »Cvetja« smo že sporočili, da je misijonarka m. Kalista nevarno zbolela, tako da so jo morali prepeljati iz Wei-hai-Weija v generalno bolnišnico v Sanghaj. Novejša poročila, ki jih pozneje priobčimo, govore že o popolnem ozdravljenju in je mogla m. Kalista že bolnišnico zapustiti in se vrniti v Wei-hai-Wei v silno veselje svoje šolske mladine, ki jo je komaj pričakovala. Žal je bilo veselje prezgodnje in ozdravljenje samo navidezno. Rana po tretji operaciji je bila samo na zunaj zaceljena ter se je ponovno odprla in v največjo žalost redovne družine in svojih otrok je morala m. Kalista zopet v bolnišnico

posteljo za nedogleden čas. Hudo trpljenje prenaša popolnoma vdana v voljo božjo in gleda na bolezen kot na poseben dar božjega Ženina. Ko drugi okoli nje jokajo, se ona smehlja. Ko bi mi imeli med seboj mnogo takih, smemo reči, svetniških značajev, bi bila nedvomno usoda našega naroda v mnogočem drugačna. Misijonarko priporočamo tudi še nadalje našim dragim bralcem in bralkam v pobožno molitev.

Misijonarkine večne obljube.

Praznik sv. Jožefa je bil oni presrečni dan, ki ga je lansko leto misijonarka s tako gorečo ljubeznijo in hrepenjem pričakovala kot največji in najlepši dan svojega življenja. Razpoloženje njene duše, vse pogreznjene v ljubezen do Križanega, se zrcali v pismu, ki ga je ta dan pisala svojim domačim, katerim je ob tej priliki poslala tudi dvoje slik poročnega dne: eno je »Cvetjek« prineslo v marčevi številki, drugo priobčujemo danes.

Moji najdražji mami, bratoma in sestri
na poročni dan!

Hrepenela je misijonarka po presrečnem dnevu združitve z Njim, Križanim, Trpečim. Saj je zaradi Njega samega zapustila najdražje in Mu sledila v tišino samostana in naprej na obširno misijonsko polje. Pet let jo je preizkušal in ji kazal, kakšno pot bo morala hoditi, ako hoče postati Njegova nevesta za vedno; pet let ji je tudi neprestano nasipal milosti, da je lahko stopala dalje. Ni se bala, čeprav se je zavedala vse svoje slabosti. Njega se je oklepala in Mu govorila, da hoče samo Njega, ki je Edini vreden vse ljubezni, da se ne boji biti z Njim in Zanj križana, saj ljubezni ni ničesar pretežko in je močnejša ko smrt. Kako bi se On, ljubezni žejni, mogel odreči in zavreči slepo zaupanje male duše, ki je samo po Njem hrepenela? — »Pridi!« — je klical, in čim bolj se je bližal čas združitve, tem jasneje je razumela vabilo Križanega.

In danes sem srečna, najsrečnejša duša na svetu in me tudi angeli zavidajo! — »Pridi, nevesta Kristusova, sprejmi krono, pripravljeno od večnosti,« me je povabil. In misijonarka, ki ni nikdar hrepenela po čem drugem, Mu je prihitela naproti, Mu ponudila glavo, da jo za vedno krona s trnjevo krono neveste Križanega; in ji je ponudil prstan, da se bo za večno zavedala, da je za vedno združena z Njim, večno Zvestim; obljubila Mu je, da se Mu za vedno posveti kot žrtev za Cerkev in duše, da je srečna, presrečna, da se more za vedno poglobljati v bleščečo belino presv. Hostije, jo moliti, ljubiti in ji zadoščevati za mrzloto in brezbriznost sveta in da je pripravljena iti in storiti kar koli za rešitev duš.

Sprejel je ponudbo male duše, ki Mu je poklonila vse, mala hostija se je z Veliko združila v eno samo, dve ljubezni v eno, malo srce se je potopilo in zginilo v morju žareče ljubezni božjega Srca. Njegova sem — vsa in za vedno in On je moj in mi Ga nihče nikdar ne more vzeti. Nevesta sem Najvišjega Boga! — Ali bi mogel ubogi človeški razum doumeti neskončno ljubezen in ponižanje božje, če bi se ne zavedal, da se Bog, ki nikogar ne potrebuje, posluži najnevrednejšega nič, da na njem dokaže svojo vsemogočnost in svojo ljubezen!

V prelepi, z belimi lilijami okrašeni misijonski kapelici se misijonarka s trnjevo krono v brezmejni sreči, ki je svet ne more doumeti, oklepa svojega Evharističnega Ženina. Danes je ni prošnje, ki bi mi je ne uslišal, zato pa nevesta prosi, prosi z vsem zaupanjem: očka ima, ki mora vsaj danes, na otrokov presrečni dan, biti rešen, da jo bo lahko v sreči iz nebes blagoslavljal; zlato mater, na katere ljubeče srce se danes otrok še posebno hrepeni nasloniti in z njim deliti svojo srečo, ki bi bila dvojna. Pa otrok čuti, da je mati danes blizu, čisto blizu, da ga blagoslavlja, ga junaško daruje v vedno žrtev božje ljubezni

in čuti, da mama danes moli, moli... Govori otrok svojemu Ženinu o tej svoji zlati mami, se Mu zahvaljuje za njeno ljubezen in zanjo, svojo najdražjo mater, prosi, prosi... Mama moja, vem, kje si Ti danes in moja duša se Te oklepa z vso otroško ljubeznijo. Zahvaljena mati! Tvoja zasluga je, da je otrok danes dosegel srečo, ki jo le tako redki smejo doseči...

Brezmejna je danes božja ljubezen in jaz molim za vse, za ves svet in polagam pred svojega Ženina vse prošnje in namene, ki bi mi jih vse duhovniške in redovniške duše danes radi predložile.

24. III. 1940.

Velika noč je danes, pa Vam bom vendar še govorila o svojem poročnem dnevu. Kot prava misijonarka sem se morala nanj pripraviti namesto z devetdnevnimi duhovnimi vajami v popolni samoti, zaradi nujnega dela v šoli samo tri dni in še te sem bila, z izjemo časa za premišljevanje, vedno v šoli. Duša je hrepenela po samoti in molku, dobra m. prednica me je pa tolažila, da mora nevesta Križanega čutiti trnjevo krono in da ne sme iskati božje tolažbe, temveč mora sama tolažiti Boga.

Na presrečni dan sem bila pa zopet misijonarka: saj bi morala narediti večne obljube v našem kitajskem novicijatu, pa me je m. provincijalka pustila tu, da dá tak dan novo pobudo našim kristjanom. Kapela je bila polna mojih šolarik, učiteljev in deklet iz delavnice. Nagovor apostolskega prefekta, ki je Avstrijec, je bil v kitajščini, da so te duše lahko razumele smisel večnih obljub, in — v veliko začudenje, presenečenje in ponos naših Kitajcev — sem pred sv. obhajilom izgovorila besedilo sv. obljub v kitajskem jeziku. Pravijo, da sem tako glasno izpregovorila, da so razumeli vsako besedo in so veseli in ponosni, da se Evropejka za svojo najvažnejšo obljubo poslužuje njihovega jezika. Mislim, da sem prva evropska redovnica, ki je namesto v svojem materinem jeziku položila obljube v kitajskem. Mati prednica pravi, da je vedela, koliko veselja bo to povzročilo, da bo pa imelo tak učinek, pa ni mislila: vsi z veseljem in ponosom govore o tem.

Ko so me potem poklicali k moji mladini, ki bi me tako rada videla, začudenja in vzklikanja ni hotelo biti ne konca ne kraja: vsa spremenjena sem se jim po obljubah zdela, in trnjeva krona in bleščeč prstan in še nova obleka... vse, vse je bilo treba pregledati in jim pokazati. Mati prednica in sestre ne vedo, kako bi mi izkazale več ljubezni: vse so dale, da bi bil dan lepši in jaz ne vem, kako bi se jim izkazala dovolj hvaležno.

Dan po mojem poročnem dnevu se je bilo treba pa še pokazati šoli, ki se je z vsem učiteljstvom praznično zbrala, da mi čestita. Ravnatelj, tako zelo ponosen na svojo bivšo učenko — do sedaj mi je on dajal kitajske ure — je imel dolg govor, poln poklonov; nato je sledila poklonitev duhovnega šopka, ki Ti ga, mama, dobra m. prednica pošilja v spomin, nato pa še poklonitev največje učenke v imenu šolarik. Poklonitev in duhovni šopet imate v pošiljki: slikala ju je ena naših učiteljic, pisal pa ravnatelj — če hočete, le preberite ju!

Pred Marijinim kipom stoji redovnica

Nazadnje sem se pa še jaz vsem zahvalila. Ker mi kitajščina, Bogu bodi tisočera hvala, ne dela več posebnih težkoč, se mi ni bilo treba, Evropejki, tresti, ko sem govorila pred 400 mladimi dušami.

Dobra m. prednica, ki ji pripovedujem o svoji zlati materi, ne ve, kako bi Ti, mama moja, izkazala dovolj naklonjenosti. Še fotografirati me je bilo treba, »da Vas bo mama videla na presrečni dan,« je rekla. Pred našo hišo stojim ob kipu Kraljice miru; sonce mi nagaja in veter in trnjeva krona dela senco. — Še kapelico je dala fotografirati (gl. marčevo številko »Cvetja«): na klečalniku na desni je Tvoja Kalista, na moji levi pa kitajska sestra, ki je z menoj delala obljube. Bel klečalnik zadaj na desni je moj, poleg pa harmonij, ki ga je bilo treba prenesti sem v sredino kapele, ker sem morala tudi ta dan peti in voditi petje.

Papirja zmanjkuje, jaz imam pa še toliko . . . Bo pa za prihodnjič. Delam in misijonarim tako, da za svoj študij že mesec dni nimam trenutka časa. Šolo temeljito preurejam in ker neprestano manjka učiteljev, jih je treba vedno nadomestovati. Molite veliko za ljubo sveto potrpežljivost, veliko, nesebično ljubezen za druge in junaško odmiranje sebi, za blagoslov v delu in še za moči in zdravje, ko je pa delavcev v vinogradu tako malo. — Mamino zadnje pismo k sv. obljubam sem že prejela in tudi dve pismi od o. Stanka. S kakšnim veseljem sem jih včeraj na velikonočno nedeljo prečitala.

Evharistično Jagnje naj razodene Tebi, mama moja, bratoma in sestrici, kako Vas v Jezusu, Mariji, Jožefu, našem očetu sv. Frančišku ljubi Vaša

Marija Kalista, fmm.

Novo mesto. Od jeseni je v našem samostanu noviciat slovenske frančiškanske provincije. Prej je bil v Kamniku. Zaradi noviciata so se morale izvršiti tudi gotove spremembe v osebju. Za magistra novincev je prišel v Novo mesto p. Salezij Glavnik iz Kamnika. Pomaga mu p. Anastazij Bajuk, ki je prišel iz Maribora. V Novem mestu sta nastavljena tudi p. Emerik in p. Tarzicij.

Ljubljana — Sv. Ciril in Metod. Za župnega upravitelja in hišnega predstojnika je prišel p. Gabrijel Planinšek, bivši gvardijan iz Maribora. Tu je nastavljen tudi gvardijan iz Brežic p. Konstantin.

Slovesne obljube. Dne 1. septembra so v frančiškanski cerkvi v Ljubljani naredili slovesne obljube trije naši kleriki bogoslovci: fr. Ciril Recek, fr. Bruno Korošak in fr. Robert Mazovec. Vsi trije so v začetku oktobra odšli v Rim, kjer bodo na frančiškanski univerzi sv. Antona nadaljevali in končali svoje bogoslovne študije.

Neslovesne obljube. Pri Materi božji na Trsatu so trije naši novinci končali leto poskušnje ali noviciat. Od meseca maja so bili na Trsatu, kamor so prišli iz Kamnika, kjer so lansko leto noviciat začeli. Obljube je sprejel pred milostnim oltarjem kamniški gvardijan p. Bernardin Mlakar, ki se tudi nahaja začasno na Trsatu. Slovesnost se je vršila 30. avgusta. Obljube so delali: fr. Avguštin Kalan, fr. Pavel Krajnik in fr. Alfonz Ferenc. Vsi trije so prišli v Ljubljano, kjer obiskujejo gimnazijo.

Redovna preobleka. V Novem mestu so bili dne 23. avgusta preoblečeni kleriki novinci: Janez Silvester, Albin Valentin in Marijan Pavlovič. Prvi je dobil redovno ime fr. Mirko, drugega bomo v samostanu klicali za fr. Bazilija in tretji se bo oglašal na ime fr. Ksaverij. Prvi je doma iz Šiške, druga dva pa z Viča — vsi trije pa so pristni Ljubljčančani. Gotovo bodo vsi trije stanovitni, saj imajo že rodbinska imena čisto svetniška.

Naši jubilanti. P. Severin Korošec je v Mariboru obhajal dne 13. maja 70 letnico svojega rojstva. — P. Adolf Čadež je v Sveti deželi dne 4. maja letošnjega leta slavil ravno tako svojo 70 letnico življenja. — P. Metod Valjavec je postal 6. oktobra srebrnomašnik. Zdaj opravlja službo predstojnika in kateheta pri Sv. Frančišku v Šiški. — Tudi dva naša bivša urednika obhajata letos svoj jubilej, in sicer p. Evstahij Berlec si bo naložil sedmi križ življenja dne 13. novembra. Ta dan bo namreč dopolnil svoje 60. leto. — P. Hugo dr. Bren, naš bivši urednik in najplodovitejši sotrudnik Cvetja, pa obhaja letos dvojni jubilej: 1. septembra je slavil 40 letnico redovnega, 5. decembra pa bo v Rimu slavil 60 letnico svojega zemeljskega življenja. — Fr. Kozma Ferlič iz Brežic, ki je točasno v Samoboru na Hrvatskem, je 5. maja dopolnil 80. leto. Pa je še vedno zdrav in čvrst. — Fr. Pashal Vrenjak je Maribora, ki pa je zdaj v Ljubljani, je dne 8. maja prekoračil 70. leto. — Vsem jubilentom iskrene čestitke!

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi v teku dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

1. Kako je bilo na letošnjih sestankih Podpornega odseka III. reda Pax et bonum in Stavbne zadruga »Mirni dom« z. z. o. j. v Ljubljani.

Ker zaradi izrednih razmer, v katerih se nahajamo, nimamo preveč prostora na razpolago, da bi priobčili natančno poročilo o obeh sestankih, bomo zato skušali v kratkih besedah podati članicam in članom pregledno sliko poslovanja tako Podpornega odseka kakor tudi Stavbne zadruga.

Poročilo o sedmem letnem sestanku Podpornega odseka III. reda. Predvsem se mora podčrtati dejstvo, da danes, ko to pišemo in beremo, obstoja Podporni odsek že enajsto leto, preživel je burne čase, a sedaj preživlja gotovo, kakor vse druge podobne ustanove, najtežje čase, pa upamo, da bomo z božjo pomočjo tudi te preživeli. Podporni odsek je ustanovljen zato, da bo skrbel v letih starosti in onemoglosti predvsem za one, ki nimajo dovolj premoženja, da bi lahko od njega živeli, ko si ne bodo mogli več zaslužiti vsakdanjega kruha z delom svojih rok. Doslej je bilo vpisanih 1161 članov, seveda jih je nekaj izstopilo zaradi novih določb, nekaj jih je umrlo, največ je pa tistih, ki že prejemajo dobrote Podpornega odseka, to je onih, katerim se izplačujejo vsakomesečni zneski. Pokojnino prejema danes že 152 članov, dočim jih plačuje stalne mesečne prispevke približno 900 članic in članov. Mesečno izplačujemo približno 12.900 lir (34.000 din), dočim je znašalo premoženje Podpornega odseka konec leta 1940 2.090.000 lir (5.500.000 din). V letu 1940 je naraslo premoženje Podpornega odseka za približno 190.000 lir (500.000 din). Sporočiti moramo ob tej priliki dejansko resnico, da je bilo onim članicam in članom izplačanih približno 190.000 lir (500.000 din), ne pa onih ogromnih vsot, kakor se je govorilo in s tem izpodkopavalo Podpornemu odseku zaupanje onih, ki še redno plačujejo svoje mesečne prispevke. Onim pa, ki so izstopili, je marsikaterim že žal, ker so bili zapeljani po onih, ki sami že prej niso bili člani Podpornega odseka, pozneje pa, ko bi hoteli pristopiti k Podpornemu odseku, je pa bilo zanje že prepozno, ker so prekoračili štirideseto leto starosti. Poudariti pa moramo tudi to, da so spremenjeni splošni pogoji le zaradi tega, da se zagotovi trden obstoj Podpornega odseka. V rokah članic in članov pa je, da čimprej ta pravila spremene, in sicer s tem, da pridobe v svojem krogu čimveč novih članic in članov. Gospod predavatelj je opozoril tudi na razne govoriče o Podpornem odseku, kako skušajo posamezniki škodovati skupnosti in razširjajo neutemeljene vesti. Še celo iz Maribora je prejel odsek pismo, kjer sprašuje neka članica, če je to resnica, da bo Podporni odsek nehal delovati itd. Na koncu je poudaril, da je le v skupnosti moč, in s pozivom na čim vztrajnejše delovanje je bil zaključen sestanek.

Poročilo o šesti redni skupščini Stavbne zadruga »Mirni dom«, ki se je vršila dne 29. junija 1941. Gospod predsednik je poročal sledeče: Velike spremembe so nastale od lanskega leta. Nikdo ne bi pričakoval takega preobrata in vendar prešla je cvetna nedelja mimo nas, prav tako tudi veliki petek, velika noč in vsi ti prazniki, ki so bili nekdanj drugiče praznovani, drugače občuteni kakor letos. V teh časih morem reči samo eno, da moramo sedaj moliti in moliti dvakrat, da nas Bog ne zapusti, da nam bo dal moč živeti in zopet živeti. Dne 3. maja 1941 je bila ustanovljena s kraljevim odlokom Ljubljanska pokrajina pod vrhovno oblastjo Rima. Tej pokrajini je bila podeljena avtonomna ustava, vrhovno oblast izvršuje Visoki Komisar, ki mu pomaga sosvet 14 zastopnikov slovenskega ljudstva. Na sestankih združnih zvez so zastopniki Visokega Komisarja izjavili, da bo Italija storila vse, da se slovensko združništvo okrepi in razraste v močno gospodarsko silo, ki bo lahko koristila svojemu na-

rodu. Z zaupanjem torej glejmo v svojo prihodnost. Skrbeti moramo, da se bo tudi zadruga »Mirni dom« razvijala v interesu nas vseh in za dobro naših ljudi. V poslovnem letu 1940 je bila pri Frančiškovem domu izpeljana kanalizacija, ker je imel Frančiškov dom prej samo greznici. Upravni odbor je imel v poslovnem letu tri seje, kjer se je sklepalo o tekočih zadevah zadruge. Zadruga je imela prometa din 552.641.85. V teku leta 1940 je bilo sprejetih šest novih zadružnikov, tako da je sedaj 97 zadružnih članov. Dne 13. junija leta 1941 se je vršila po Zadružni zvezi revizija celotnega poslovanja naše zadruge ter se je gošpod revizor pohvalno izrazil. Zastopnik nadzornega odbora je poročal, da so v preteklem poslovnem letu člani nadzornega odbora večkrat pregledali poslovanje zadruge, imeli več sej, obravnavali sejne sklepe upravnega odbora ter so se prepričali, da se je vse poslovanje vršilo v okviru zakonitih predpisov ter da so bili vsi sklepi upravnega odbora točno izvršeni. Pregledali so tudi zaključne račune ter našli vse postavke v redu. Skupščina je soglasno odobrila poročilo upravnega in nadzornega odbora. Prav tako je bila tudi soglasno podeljena razrešnica upravnemu in nadzornemu odboru. Po izvršenih volitvah in ker je bil dnevni red izčrpan, je predsednik zaključil dobro uspelo letno skupščino.

2. Kako je sedaj s Podpornim odsekom, ali še obstoji?

Podporni odsek še vedno obstoja in bo z božjo pomočjo deloval še naprej v prid vseh onih, ki bodo zaupali in ne bodo nasedli zlobnim jezikom, ki hočejo vsaki dobri stvari škodovati že iz tega razloga, ker je dobra. Težko je res v sedanjem času pritrpati si mesečno nekaj lir, ko že človek itak tako malo zasluži in je povsod zelo občutna draginja. Toda pomisliti je treba na leta starosti in onemoglosti, ko marsikatera izmed vas ne bo mogla zaslužiti niti za kruh in kako prav ji bo prišel denar, ki ji bo vsak mesec poslan od Podpornega odseka. Mnogo ugovorov je nastalo zlasti po novem letu, ker je upravni odbor Podpornega odseka spremenil nekaj pogojev. Najhujše je bilo, da je bila starostna doba podaljšana. Toda kakor smo vedno poudarjali, poudarjamo tudi še danes, da to prizadene samo one člane, ki so še zdravi in si lahko s svojimi rokami služijo vsakdanji kruh, nikakor pa ne onih, ki bodo postali zaradi starosti ali onemoglosti nesposobni. Kdor koli bo postal onemogel in bo izkazal to onemoglost z zdravniškim spričevalom, bo brez nadaljnega lahko dobil pripadajoči mu stalni mesečni znesek. Mi danes vabimo in kličemo, da naj se vpišejo v Podporni odsek vsi oni, ki še niso prekoračili 40. leta starosti, čeprav je danes trda za denar, toda še huje bo, ko bo prepozno, ko bodo prišli s prošnjami, da bi jih sprejeli, pa bodo te prošnje brezuspešne. Ugovori prihajajo tudi, da se bodo še ti pogoji, ki so bili letos v mesecu januarju spremenjeni, ponovno spremenili. Tem, ki razširjajo take vesti, moremo povedati le to, da se bodo res spremenili, toda le tedaj, ko se bodo spremenili v boljše, nikakor pa ne v slabše. Takoj ko bo v Podporni odsek vpisanih gotovo število mlajših članov, da se bo lahko računalo, da je obstoj Podpornega odseka brezpogojno utrjen, ne glede na to, ker smo ob začetku nekaj let sprejemali tudi starejše člane, ki tvorijo obremenitev Podpornega odseka, tedaj bomo gotovo spremenili pravila zopet tako, da bo vsaka upravičena prejela stalni mesečni znesek že po dopolnjenem 60. letu starosti in da bo vsaka po desetem letu članstva prejela tudi pogrebino. Vsa druga natolcevanja, da bi se spremenili splošni pogoji na slabše, so neresnična in zlobno izmišljena. Podporni odsek bo obstojal, v kolikor bo odvisno od upravnega odbora, trdno in neomajno. Če pa bodo članice verjele raznim govoricam in jih tudi razširjale, bodo škodovalle ne samo sebi, ampak tudi svojim bližnjim. Raje naj se vsaka članica prej prepriča v pisarni Podpornega odseka in naj ne verjame lažem. Podporni odsek še vedno deluje in bo deloval, čeprav je nekaj krajev prišlo pod drugo oblast. Člani in članice, ki so v Ljubljanski pokrajini,

to se pravi v krajih, ki so zasedeni po italijanski oboroženi sili, še vedno lahko nakazujejo po pošti stalne mesečne prispevke s starimi položnicami, samo da popravijo dinarje v lire. Oni pa, ki stanujejo v Ljubljani, pa lahko plačujejo po pošti ali pa prinesejo osebno. Onim pa, ki ne morejo plačati iz enega ali pa iz drugega vzroka, pa povemo samo to, da bodo lahko kasneje, ko se bodo razmere uredile, doplačali vse za nazaj. Glede obresti bo pa obravnaval vsak primer posebej upravni odbor, ki se bo moral prepričati, zakaj posamezniki niso plačevali rednih mesečnih prispevkov. Podporni odsek prav tako izplačuje mesečno stalne zneske in nakazuje iste tudi onim, ki žive v krajih, ki so pod tujo oblastjo, samo če za sigurno izve, da še vedno prebivajo v svojem domačem kraju. Izplačeval je pa tudi že nekaterim, ki so bili preseljeni. Splošno se je upravni odbor vedno trudil, da bi čim vestneje izvrševal svoje dolžnosti. Zato kličemo ponovno vsem: Ne izgubite zaupanja in ne nasedajte izmišljenim govoricam, ker iste samo škodujejo onim, ki jim verjamejo. Podporni odsek bo pa navzlic temu deloval v prid onih, ki mu bodo zaupali.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† P. Rafael Bogataj O. M. Cap. Dne 26. maja je v našem frančiškanskem samostanu umrl kapucinski gvardijan iz Škofje Loke. Umrl je nagle smrti v ljubljanskem frančiškanskem samostanu, pa nepripravljen ni bil, saj je sam rekel, da sluti, kaj se bo zgodilo. Bil je vesten ter ljubezniv redovnik. Opravljal je odgovorne službe po raznih kapucinskih samostanih. Pokopan je med frančiškani pri Sv. Križu v Ljubljani. Pogrebne obrede je ob veliki množici dobrih Ljubljančanov izvršil prevzvišeni g. škof dr. Gregorij Rožman. P. Rafael je bil rojen v fari Trata nad Škofjo Loko. Ob smrti je bil star 62 let, duhovnik božji pa je bil 39 let. Počivaj mirno med brati!

† Preč. g. Franc Močnik. V Slavonski Požegi so na praznik Marijinega rojstva pokopali g. župnika in duhovnega svetnika iz Stoperc pri Rogatcu Franca Močnika. Pokojni je bil vzgleden in pobožen duhovnik, vnet častilec Matere božje ter posnemalec sv. Frančiška v njegovem tretjem redu. Posnemal ga je predvsem v svoji skromnosti in preprostosti. Počivaj mirno v tuji zemlji! Bog ti bo obilen plačnik!

† Preč. g. dr. Franc Trdan. Meseca avgusta nas je vse presenetila novica, da je kar nanagloma odšel od nas g. prof. dr. Franc Trdan. Vse svoje življenje je posvetil vzgoji mladine. Bil je profesor na škofijskih zavodih. Udeleževal se je tudi pri mnogih dijaških organizacijah. Sam Bog ve, koliko dijakov je podpiral in vzdrževal. Vse, kar je zaslužil, se je raztočilo za dijake. Mnogi ga bodo bridko pogrešali. — Kot za slovo je izdal za 300 letnico božje poti pri Novi Štifti na Dolenjskem posebno knjigo. Novošiftsko Marijo je posebno ljubil. Pred njenim oltarjem je pel novo mašo in ob vsaki priliki je rad pohitel k njej. Bil je namreč rojak izpod Nove Štife, iz Sušja v ribniški fari, kjer je bil rojen leta 1883. Bil je tretjerednik. R. I. P.!

Nove knjige

V nabožni zbirki »Nebeške rože« je izšla v lepem slovenskem prevodu dr. Lavrenčiča pomembna Neubertova knjiga: »Moj vzor Jezus, Marijin sin«.

Knjiga je sestavljena v obliki pogovora. Na preprost in prirčen način govori verniku Jezus in Marija globoke resnice o sebi. Po teh resnicah naj bi vsak uravnaval svoje življenje. Kdor bo knjigo skrbno prebiral, bo našel v nji vedno novih misli in nasvetov za duhovno življenje, saj podaja knjiga ves bogoslovni nauk o Jezusu in Mariji. Naša pobožnost do Jezusa in Marije ne bo nikoli usahnila, če se bomo ravnali po navsvetih, katere nam dajeta naš nebeški Vzornik in njegova brezmadežna mati.

Knjigo vsem toplo priporočamo!

Zahvale: Elizabeta Rupert iz Iške vasi se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ozdravljenje v hudi bolezni. — Gostečnik Marija iz Mozirja se zahvaljuje sv. Judu Tadeju za uslišanje v važni zadevi.

DAROVI

Za tiskarno: 190 lir: † Kovačič Marija — kot zapuščina — (po fr. Petru); 20.90 lir: Neimenovani iz Maribora (po fr. Mariju); 6.46 lir: Ožina Marija; 5.70 lir: Borštnik Frančiška; po 3.80 lir: Baudeš Lucija, Kepic Amalija; 2.66 lir: Grom Franja; 1.14 lir: Dimnik Frančiška; manj kot 1 liro: Mnogi.

Za frančiškanske misijone: 500 lir: Lojzka in Ivan Vihar (po p. Romanu); 114 lir: Neimenovana (po p. Krizostomu); po 76 lir: Lešnik Ferdinand, Ogorevc Alojzija (za odkup zamorčka na ime Alojzij); po 38 lir: Neimenovana (za krst otroka na ime Marija), Neimenovana (na čast sv. Antonu), Neimenovana (za afriške misijone), Neimenovana (za krst zamorčka), Nemeč Alojzija (za krst zamorčka na ime Miei ali Marjan), Zbil Matevž (za afriške misijone); 19 lir: Tomc Jožef; 17.86 lir: Sever Štefan; 9.50 lir: Neimenovana; po 7.60 lir: Kepic Amalija, Mlakar Marjeta, Seničar Ana; 7 lir: dr. Grafenauer Ivan; 5.70 lir: Neimenovani iz Šiške; 5.50 lir: Mesar N.; po 3.80 lir: Koprivec Terezija, Modic Marija, Penca Jožefa, Seraj Frančiška, Sober Roza, Vurzer A.

Stanijol so darovali Neimenovani po vlč. g. Dragotu Lesjaku in po p. Metodu.

Za armado sv. Križa: 168.90 lir: 54.15 lir: nabrala Pibernik Marija; 15 lir: Neimenovani iz Mirne; 11.40 lir: Kurent Urška; 9.12 lir: Škofca Jožef in Frančiška; po 7.60 lir: Mlakar Marija, Obelt Jožefa; po 3.80 lir: Neimenovana, Galovič Frančiška, Komatar Ivana, Sadar Marjeta, Šarc Marija, Sober Roza, Štorman Julijana; 2.28 lir: Tuntelj Marija; po 1.90 lir: Golob Ana, Kos Frančiška, Podreberšek Karolina; 1.52 lir: Kostanjevic Marija.

Za kruh sv. Antona: po 190 lir: dve Neimenovani; 91.20 lir: Neimenovan; 76 lir: Neimenovana; po 38 lir: dve Neimenovani, Neimenovani; po 19 lir: Neimenovana, Neimenovani, dr. Hubad; 7.60 lir: Neimenovana; po 3.80 lir: dve Neimenovani, Neimenovan, Kozjek Marija, Perme Terezija.

Za sklad III. reda: 3.80 lir: Župni urad Kranjska gora.

Za večno luč v serafinskem kolegiju: 10 lir: Kozjek Marija.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda: 6 lir: dr. Grafenauer Ivan.

Za širjenje sv. vere: 12 lir: dr. Grafenauer Ivan.

Za sklad Cvetja: 39.90 lir: Naročniki Cvetja iz Maribora (po fr. Mariju); 13.68 lir: Frole Marija; 7.60 lir: Kogoj Marija; po 4.56 lir: Aleš Ivanka, ga. Dolencec Ivana, Zupane Elizabeta; 3.80 lir: Matekovič Marija; 3.04 lir: Jošove Marija; 2.66 lir: Kores Minka; 2.28 lir: Pavlin Miha.

Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

Novi naročniki

(v ljubljanski pokrajini)

Absec Katarina, Bartol Marija, Brate Francka, Butala Marija, Budman Neža, Cerar Antonija, Cunder Frančiška, Cvar Katarina, Grahek Marija, Grzina Katarina, č. s. Immaculata, Jerman Ana, Jerman Frančiška, Jerman Marija, Jordan Milica, Karlander Anton, Kočevar Katarina, Košir Marija, dr. inž. Kuhar Anton, Kump Valentin, Malešič Marija, Mukavec Jože, Pleet Marija, Povše Minka, Požar Marija, Ramovš Kristina, Simonič Katarina, Smerke Pavla, gdč. Stauduhar Jelica, Urh Katarina, ga. Verderber Neža, Zajec Frančiška.

Poverjeniki Cvetja

(v ljubljanski pokrajini)

so pridobili novih naročnikov, in sicer:

8: Štukelj Štefan, Ručetna vas — Črnomelj; 4: Mihelič Marko, Stari trg ob Kolpi; 2: Peterlin Helena, Št. Rupert; po 1: Bajuk Katarina, Metlika, Bezljaj Franica, Moste, Modic Marija, Brest — Ig, † prof. dr. Trdan, Viršek Ivana, Zagradec, Župni urad Dev. Marija v Polju, Župni urad Cerklje ob Krki.

Pozdrav
iz
M.Bistrice

Veliko izbiro jaslic

v raznih veličinah

Kompletne garniture

ali

posamezni kosi

Lepe božične razglednice

ima v zalogi

Anton Sfiligoj

Ljubljana — Frančiškanska ulica 1

(Poleg frančiškanske cerkve)